

χ α ρ ά σ ύ ρ ο υ

ΑΠΟΞΕΣΗ

ή

η παγωμένη ΚΑρδια
των ευτυχισμένων ανθρώπων

πολιτική μεταφορά σε δύο πράξεις

δήγμα / θέατρο

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΥΡΑΣΙΑ

Α Π Ο Ξ Ε Σ Η

ή

*η παγωμένη ΚΑρδια
των ευτυχισμένων
ανθρώπων*

ΧΑΡΑ ΣΥΡΟΥ: *ΑΠΟΞΕΣΗ ή η παγωμένη καρδιά*
των ευτυχισμένων ανθρώπων
πολιτική μεταφορά σε δύο πράξεις

εκδόσεις δήγμα

Μαντινείας 48, Τ.Κ. 54644, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ,
τηλ. 6937 160705 και 6937 108881
Ιστοσελίδα: <http://www.ekdoseis-digma.gr/>
E-mail: thanasis@triaridis.gr και cospoz@hotmail.com
&

εκδόσεις Ευρασία

Ομήρου 47, Τ.Κ. 10672, ΑΘΗΝΑ
Τηλ. 210 3614968 Φαξ. 210 3613581,
E-mail: info@eurasiabooks.gr

Το θεατρικό έργο *ΑΠΟΞΕΣΗ* ή η παγωμένη καρδιά των ευτυχισμένων ανθρώπων είναι ελεύθερη θεατρική μεταφορά του αφηγήματος *Η παγωμένη καρδιά των ευτυχισμένων ανθρώπων* του Θανάση Τριαρίδη (πρώτη έκδοση σε αυτόνομο βιβλίο, Πατάκης, 2002, δεύτερη έκδοση στον τόμο *Το τρυφερό μαχαίρι του Πέτρο Μπόλε* και άλλες τρεις ιστορίες δακρύων, δήγμα, 2010, ηλεκτρονική έκδοση <http://www.triaridis.gr/tessera/>).

δήγμα/θέατρο 2

ΑΠΟΞΕΣΗ ή η παγωμένη καρδιά
των ευτυχισμένων ανθρώπων
1η έντυπη έκδοση, Φθινόπωρο 2011
176 σελίδες (14 «επί» 20,5)
ISBN: 978-960- 8187-68-9

© γενικό: 2011 ΧΑΡΑ ΣΥΡΟΥ

© για την έντυπη ελληνική έκδοση: 2011, ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΥΡΑΣΙΑ
και ΧΑΡΑ ΣΥΡΟΥ

Σειρά δήγμα/θέατρο

Συντονισμός σειράς: ΘΑΝΑΣΗΣ ΤΡΙΑΡΙΔΗΣ
Σύμβουλος έκδοσης: ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΧΑΡΙΤΟΣ
Η παραγωγή της σειράς δήγμα/θέατρο γίνεται από τις ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΥΡΑΣΙΑ
(<http://www.eurasiabooks.gr/>)

Σχεδιασμός εξωφύλλου και μορφοποίηση έκδοσης: ΘΑΝΑΣΗΣ ΤΡΙΑΡΙΔΗΣ
Διορθώσεις: ΓΙΑΝΝΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ
Σελιδοποίηση: ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΚΑΣΤΡΙΝΑΚΗ (6932112559)

Παραγωγή – διακίνηση:
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΥΡΑΣΙΑ (<http://www.eurasiabooks.gr/>)
Ομήρου 47, Τ.Κ. 10672, ΑΘΗΝΑ
Τηλ. 210 3614968 Φαξ. 210 3613581,
E-mail: info@eurasiabooks.gr

Τυπώθηκε στην Αθήνα το φθινόπωρο του 2011 για λογαριασμό των εκδόσεων ΕΥΡΑΣΙΑ.

Χ α ρ ᾶ Σ ὕ ρ ο υ

ΑΠΟ Ξ Ε Σ Η

ή

η παγωμένη ΚΑρδια
των ευτυχισμένων
ανθρώπων

πολιτική μεταφορά σε δύο πράξεις

βασισμένη στο ομότιτλο αφήγημα του Θανάση Τριαρίδη

δήγμα / θέατρο
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΥΡΑΣΙΑ

στη μητέρα μου Πίτσα Νιάρχου

Το θεατρικό έργο που ακολουθεί είναι ελεύθερη μεταφορά του αφηγήματος *Η παγωμένη καρδιά των ευτυχισμένων ανθρώπων* του Θανάση Τριαρίδη (πρώτη έκδοση σε αυτόνομο βιβλίο, Πατάκης, 2002, δεύτερη έκδοση στον τόμο *Το τρυφερό μαχαίρι του Πέτρο Μπόλε και άλλες τρεις ιστορίες δακρύων*, δῆγμα, 2010, ηλεκτρονική έκδοση <http://www.triaridis.gr/tessera>).

Στο κείμενο ενσωματώθηκαν αποσπάσματα από το εν λόγω αφήγημα και από άλλα βιβλία του Θ. Τριαρίδη (και κυρίως από τα μελένια λεμόνια, 2005). Επίσης ενσωματώθηκαν, τις περισσότερες φορές παραλλαγμένοι, στίχοι από διάφορα κείμενα της δυτικής λογοτεχνίας με χαρακτηριστικότερες περιπτώσεις έργα του Σαίξπηρ (*Άμλετ*, *Μακμπέθ*, *Ριχάρδος Γ'*), του Ε. Α. Πόε, του Τ. Σ. Έλιοτ, του Ντ. Τόμας, του Φ. Γκ. Λόρκα, του Γ. Σεφέρη, του Οδ. Ελύτη, του Μ. Σαχτούρη, του Γ. Χειμώνα και άλλων.

Χ. Σ. – καλοκαίρι 2011

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Ο Βασιλιάς Ιωάννης
Ο Τσιγγάνος Πετράν
Η πριγκίπισσα Άννα, ερωτευμένη από παιδί με τον Ιωάννη
Ο Βασιλιάς της Λυκοφωλιάς, πατέρας του Ιωάννη
Ο Μεγάλος Βασιλιάς της Χώρας των Ευωδιών
Ο ξένος που έφερε στη χώρα των Ευωδιών την Παγωμένη
Νυχτερίδα
Τρεις άντρες που πίνουν στο καπηλειό
Τρεις γέροντες σύμβουλοι της χώρας των Ευωδιών
Τρεις υπασπιστές του Βασιλιά Ιωάννη
Τρεις γυναίκες ακόλουθοι της Πριγκίπισσας Άννας
Τρεις στρατιώτες της Ευημερίας

(Οι τελευταίοι 15 ρόλοι μπορούν, στην οικονομία μιας παράστασης, να παιχτούν από τρεις ή έξι ηθοποιούς. Το φάντασμα της μητέρας του Ιωάννη μπορεί να το παίζει ένας/μία ηθοποιός – ή και ο ίδιος ο ηθοποιός που παίζει τον Ιωάννη.)

ΧΡΟΝΟΣ:

Ένας φαντασιακός μεσαίωνας με μελλοντολογικούς αναχρονισμούς.

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΗ

α1.

(Τρεις άντρες πίνουν στο καπηλειό. Συχνά τα λόγια τους πνίγονται μέσα στον λόξυγκά του μεθυσιού.)

ΑΝΤΡΑΣ Α: Δεν υπάρχει...

ΑΝΤΡΑΣ Β: Τι δεν υπάρχει;

ΑΝΤΡΑΣ Γ: Έτσι κι αλλιώς δεν υπάρχει...

ΑΝΤΡΑΣ Α: Έτσι κι αλλιώς...

ΑΝΤΡΑΣ Β: Τι έτσι κι αλλιώς;

ΑΝΤΡΑΣ Α: Έτσι κι αλλιώς θα πει έτσι κι αλλιώς.

ΑΝΤΡΑΣ Γ: Έτσι κι αλλιώς...

ΑΝΤΡΑΣ Β: Θα μου πείτε, επιτέλους;

ΑΝΤΡΑΣ Α: Να σου πούμε τι;

ΑΝΤΡΑΣ Β: Να μου πείτε τι δεν υπάρχει.

(Σιωπή)

ΑΝΤΡΑΣ Α: Στ' αλήθεια δεν ξέρεις;

ΑΝΤΡΑΣ Γ: Στ' αλήθεια δεν ξέρεις;

ΑΝΤΡΑΣ Β: Στ' αλήθεια ... δεν ξέρω... Δεν μπορώ να καταλάβω τι εννοείτε...

ΑΝΤΡΑΣ Α: Δεν θέλεις να το πεις...

ΑΝΤΡΑΣ Γ: Δεν θέλει να το προφέρει...

ΑΝΤΡΑΣ Α: Σωτηρία... Δεν υπάρχει σωτηρία...

ΑΝΤΡΑΣ Β: Τι εννοείτε;

ΑΝΤΡΑΣ Γ: Στη Χώρα της Λυκοφωλιάς δεν υπάρχει σωτηρία...

ΑΝΤΡΑΣ Β: Δεν ξέρω τι εννοείτε...

ΑΝΤΡΑΣ Α: Ξέρεις...

ΑΝΤΡΑΣ Γ: Ο γιος σου...

ΑΝΤΡΑΣ Β: Ο γιος μου αρρώστησε και πέθανε...

ΑΝΤΡΑΣ Α: Ο γιος σου πέθανε...

ΑΝΤΡΑΣ Β: Πέθανε από έναν πυρετό...

ΑΝΤΡΑΣ Γ: Ο γιος σου πέθανε από τη φτώχεια του...

ΑΝΤΡΑΣ Β: Ο γιος μου...

ΑΝΤΡΑΣ Α: Ο γιος σου πέθανε μετά την κόρη μου...

ΑΝΤΡΑΣ Γ: Και τη γυναίκα μου... Και το παιδί μας...

ΑΝΤΡΑΣ Α: Και ακολουθεί η δική μου γυναίκα...

ΑΝΤΡΑΣ Β: Μπορεί να γίνει κάτι...

ΑΝΤΡΑΣ Γ: Δεν υπάρχει κάτι...

ΑΝΤΡΑΣ Α: Δεν υπάρχει τίποτε...

ΑΝΤΡΑΣ Β: Και ο Θεός;

ΑΝΤΡΑΣ Γ: Κοιμάται...

ΑΝΤΡΑΣ Α: Ροχαλίζει...

ΑΠΟΞΕΣΗ ή η παγωμένη ΚΑρδιά των ευτυχισμένων ανθρώπων

ΑΝΤΡΑΣ Γ: Μας τέλειωσε...

ΑΝΤΡΑΣ Α: Ψόφησε...

ΑΝΤΡΑΣ Β: Μην μιλάτε έτσι...

ΑΝΤΡΑΣ Α: Έχεις δίκιο, δεν ψόφησε... Απλώς δεν υπάρχει...

ΑΝΤΡΑΣ Γ: Ένα σκιάχτρο στο χωράφι...

ΑΝΤΡΑΣ Α: Μια ζωγραφισμένη κολοκύθα...

ΑΝΤΡΑΣ Γ: Δίχως μάτια, δίχως φωνή, δίχως καμιά φωνή...

ΑΝΤΡΑΣ Α: Μόνο τρύπες.

ΑΝΤΡΑΣ Β: Εν αρχή ην ο Λόγος...

ΑΝΤΡΑΣ Γ: Χα!

ΑΝΤΡΑΣ Α: Στον Λόγο. (Ποτήρι ψηλά, πίνουν.)

ΑΝΤΡΑΣ Β: Δεν πρέπει να το ξεχνάμε...

ΑΝΤΡΑΣ Α: Να μην ξεχνάμε τι;

ΑΝΤΡΑΣ Β: Υπήρχε πάντα μια ανεξήγητη ορμή να μας δένει
εδώ.

ΑΝΤΡΑΣ Α: Ορμή; Ποια ορμή;

ΑΝΤΡΑΣ Β: Κάτι σαν ελπίδα...

ΑΝΤΡΑΣ Γ: Ετούτος λέει πως υπάρχ' ελπίδα.

ΑΝΤΡΑΣ Α: (Ειρωνικά) Στ' αφτιά μου φτάνουνε τραγούδια
ευτυχίας.

ΑΝΤΡΑΣ Γ: Τραγούδια άγριας χαράς...

ΑΝΤΡΑΣ Α: Τα πτώματα χορεύουν με άλλα πτώματα.

ΑΝΤΡΑΣ Γ: Παντρεύεται η πανούκλα με τη φτώχεια...

ΑΝΤΡΑΣ Α: Παράνυμφοι τα σκελετωμένα παιδιά μας στους δρόμους.

ΑΝΤΡΑΣ Γ: Ξοπίσω ο ρακένδυτος λαός.

ΑΝΤΡΑΣ Α: Ψάλλουν ένα τραγούδι...

ΑΝΤΡΑΣ Γ: Το Τραγούδι της Απόξεσης. Έτσι το λένε τώρα.

ΑΝΤΡΑΣ Α: Ακούστε. Ακούτε;

ΑΝΤΡΑΣ Γ: Στην υγεία των νεόνυμφων...

ΑΝΤΡΑΣ Α: Στην υγεία της Απόξεσης...

ΑΝΤΡΑΣ Γ: Χα...

ΑΝΤΡΑΣ Β: Δεν γίνεται να μην υπάρχει...

ΑΝΤΡΑΣ Γ: Τι;

ΑΝΤΡΑΣ Β: Η ελπίδα.

ΑΝΤΡΑΣ Γ: Ναι, ναι, υπάρχει ελπίδα:

Να πεθάνεις από τους τελευταίους.

ΑΝΤΡΑΣ Α: Κι άλλη ελπίδα...

Το τραγούδι θα ξαναρχίσει. Δεν σταματάει ποτέ.

ΑΝΤΡΑΣ Γ: Ψάλλουν την Απόξεση.

ΑΝΤΡΑΣ Α: Της Λυκοφωλιάς.

ΑΝΤΡΑΣ Γ: Στη μήτρα της Λυκοφωλιάς.

ΑΝΤΡΑΣ Β: Μα επιτέλους... σταματήστε κι ακούστε.

ΑΝΤΡΑΣ Α: Ακούμε το τραγούδι. Δεν σου φτάνει...

ΑΝΤΡΑΣ Γ: Βλέπουμε την κολοκύθα μέσα στα μάτια...

ΑΠΟΨΕΣΗ ή η παγωμένη ΚΑρδιά των ευτυχισμένων ανθρώπων

ΑΝΤΡΑΣ Β: Δεν ωφελεί σε τίποτε η ελπίδα;

ΑΝΤΡΑΣ Α: Α, έχει άγριες διαθέσεις αυτός εδώ.

ΑΝΤΡΑΣ Β: Μια ανάσα γυρεύω...

ΑΝΤΡΑΣ Α: Γυρεύεις χίμαιρες.

ΑΝΤΡΑΣ Β: Γυρεύω το καλό.

ΑΝΤΡΑΣ Α: Γιατί;

ΑΝΤΡΑΣ Β: Γιατί μόνο έτσι θ' αλλάξουμε τον κόσμο.

ΑΝΤΡΑΣ Γ: Στην υγεία της Απόψεσης...

ΑΝΤΡΑΣ Α: Πώς;

ΑΝΤΡΑΣ Β: Δεν ξέρω.

ΑΝΤΡΑΣ Α: Δεν ξέρει.

ΑΝΤΡΑΣ Γ: Ή το κρατάει μυστικό;

ΑΝΤΡΑΣ Β: Πιστεύοντας. (Παύση) Προσμένοντας.

ΑΝΤΡΑΣ Γ: Προσμένοντας; Τι;

ΑΝΤΡΑΣ Β: Κάτι. Ένα καινούριο τραγούδι.

ΑΝΤΡΑΣ Γ: Και τι θα τραγουδάμε;

ΑΝΤΡΑΣ Β: Δεν ξέρω.

ΑΝΤΡΑΣ Γ: Πως αναστήθηκαν οι νεκροί;

ΑΝΤΡΑΣ Β: Δεν ξέρω.

ΑΝΤΡΑΣ Γ: Πως έγινε ο κόσμος δίκαιος;

ΑΝΤΡΑΣ Β: Ίσως κι αυτό...

ΑΝΤΡΑΣ Γ: Και καθαρός;

ΑΝΤΡΑΣ Α: Και αγνός;

ΑΝΤΡΑΣ Γ: Και χορτάτος;

ΑΝΤΡΑΣ Β: Θα έρθει κάποτε η ώρα που θα το πούμε...

ΑΝΤΡΑΣ Α: Ποιο;

ΑΝΤΡΑΣ Β: Πως ο κόσμος καθαίρει.

ΑΝΤΡΑΣ Γ: Τι έκανε λέει;

ΑΝΤΡΑΣ Β: Ο κόσμος...

ΑΝΤΡΑΣ Α: (Φωνάζει) Στην υγεία του κόσμου...

ΑΝΤΡΑΣ Β: Ο κόσμος καθαίρει...

ΑΝΤΡΑΣ Γ: Στην υγεία του κόσμου...

ΑΝΤΡΑΣ Α: Σσςσς.. «Καθαίρει»...

ΑΝΤΡΑΣ Γ: Χα... Στην υγεία του κόσμου που καθαίρει...

α2.

(Ο πρίγκιπας Ιωάννης και η πριγκίπισσα Άννα. Είναι δυο παιδιά στην πρώτη εφηβεία. Ας πούμε δεκατεσσάρων χρόνων. Μπορεί να περπατάνε – ή να στέχονται σε μια λίμνη με πράσινα νερά.)

ΙΩΑΝΝΗΣ: *(Απαγγέλλει σχεδόν μηχανικά το παιδικό ποίημα.)*

Ανέβηκα στην πιπεριά /
να κόψω ένα πιπέρι /
κι η πιπεριά τσακίστηκε /
και μου 'σπασε το χέρι.

ANNA: Στ' αλήθεια το αγαπάς αυτό το τραγούδι...

ΙΩΑΝΝΗΣ: Δεν αγαπάω τίποτε. Κανέναν.

ANNA: Δεν πιστεύω πως το εννοείς.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Η αγάπη είναι μια πολυτέλεια των χορτάτων.

Στη χώρα αυτή μια τέτοια λέξη ακούγεται πρόστυχη.
Σαν κοροϊδία...

ANNA: Εσύ ωστόσο είσαι από τους χορτάτους. Όπως κι εγώ.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Κι εσύ ακόμη με σιχαίνεσαι...

ANNA: Εγώ;

ΙΩΑΝΝΗΣ: Ναι, εσύ... Σαν δάγκωμα φιδιού με τρύπησαν τα
λόγια σου.

ANNA: Με συγχωρείς, Κύριε μου. Εσύ θα γίνεις βασιλιάς, εσύ
ξέρεις.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Δεν υπάρχει βασιλείο να βασιλέψω...

ANNA: Κι αυτή η χώρα;

ΙΩΑΝΝΗΣ: Αυτή η χώρα είναι μονάχα μόλυνση.
Κάτι απάνθρωπο και διαβολικό... Σαπίλα που απλώνει...

ANNA: Ό,τι κι αν γίνει θα είσαι ο βασιλιάς...
Πάντοτε θα υπάρχει ένα βασιλείο και ένας βασιλιάς...

ΙΩΑΝΝΗΣ: (Με ύφος μετανιωμένο.)
Ό,τι κι να γίνει για σένα θα είμαι ο Ιωάννης...
Κι εσύ για μένα η Άννα... Η αδελφή μου...

ANNA: Δεν είμαι η αδελφή σου, Ιωάννη...

ΙΩΑΝΝΗΣ: Είσαι περισσότερο από αδελφή μου.
Μεγαλώσαμε μαζί γύρω από τούτη τη νεκρή λίμνη. Σαν
αδέλφια.

ANNA: (Κοιτώντας στο κενό.) Σαν αδέλφια...

ΙΩΑΝΝΗΣ: Βυζάξαμε τη σαπίλα της λίμνης...

ANNA: Είχε και νούφαρα...

ΙΩΑΝΝΗΣ: Φτιαχτήκαμε από τούτη τη σαπίλα... Κάναμε ένα
σώμα παράσιτο...

ANNA: Οι παιδαγωγοί λένε πως ζούμε με αυτά που έχουμε...

ΙΩΑΝΝΗΣ: Οι παιδαγωγοί όζουν πύον.

ANNA: Μα οι παιδαγωγοί διδάσκουν – δεν φτιάχνουν τον κόσμο.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Οι παιδαγωγοί ράβουν το πύον μέσα στην πληγή...

Ράβουν τη μόλυνση μέσα στην πληγή...

ANNA: Εγώ δεν ξέρω...

ΙΩΑΝΝΗΣ: Σε αυτή την χώρα όλοι ζούμε με πύον...

ANNA: Εσύ ξέρεις από αυτά.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Ο ποταμός της χώρας μας ονομάζεται πύον.

ANNA: Εσύ ξέρεις καλύτερα...

ΙΩΑΝΝΗΣ: Και δεν στερεύει ποτέ... Δεν θα σβήσει, αν δεν το
ξεριζώσουμε εμείς.

ANNA: Τα ποτάμια δεν ξεριζώνονται...

ΙΩΑΝΝΗΣ: Όλα ξεριζώνονται.

ANNA: Τα ποτάμια είναι σαν τα δάκρυα. Υπάρχουν από την
αρχή...

ΙΩΑΝΝΗΣ: Τίποτε δεν υπάρχει από την αρχή.

ANNA: Εσύ ξέρεις απ' αυτά...

ΙΩΑΝΝΗΣ: Πρέπει να φύγω.

ANNA: Μα εσύ είσαι ο διάδοχος...

ΙΩΑΝΝΗΣ: Διάδοχος τίνος πράγματος;

ANNA: (Ταυτόχρονα) Ο διάδοχος του Θρόνου...

ΙΩΑΝΝΗΣ: (Ταυτόχρονα) Ο διάδοχος του Πόνου.

ANNA: Μα είσαι καμωμένος για να γίνεις Βασιλιάς...

ΙΩΑΝΝΗΣ: Είμαι καμωμένος για να γίνω Πόνος.

ANNA: Θυμάσαι παλιά, τα νούφαρα της λίμνης;

ΙΩΑΝΝΗΣ: Χάσκουν πεθαμένα, νεκρά... Σαν φόφια πουλιά...

ANNA: Ήταν κάποτε τα νούφαρά μας...

ΙΩΑΝΝΗΣ: Κάποτε...

ANNA: Και ίσως να περιμένουν κάτι...

ΙΩΑΝΝΗΣ: Να περιμένουν;

ANNA: Την ψυχή. Ή κι ένα φύσημα του ανέμου.

Ένα οποιοδήποτε νεύμα αγάπης.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Είσαι στα αλήθεια τυχερή, Άννα. Ακόμη ελπίζεις...

ANNA: Τι άλλο μπορείς να κάνεις;

ΙΩΑΝΝΗΣ: Να ξαναρχίζεις.

ANNA: Πιστεύεις πως υπάρχει αυτό;

ΙΩΑΝΝΗΣ: Μια ανεξέλεγκτη αρχή στα έγκατά μας.

Η σκοτεινή ρίζα της κραυγής μας.

Μια άγρια καθαρότητα που θα αναδυθεί.

Θα σαρώσει τη σαπίλα.

Ναι. Πιστεύω πως υπάρχει.

ANNA: Εσύ ξέρεις καλύτερα.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Κι εσύ, Άννα;

ANNA: Εγώ τι;

ΙΩΑΝΝΗΣ: Εσύ σε τι πιστεύεις;

ANNA: Εγώ δεν ξέρω. Πιστεύω σε πράγματα μικρότερα.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Σε ποια;

ΑΠΟΞΕΣΗ ή η παγωμένη ΚΑρδιά των ευτυχισμένων ανθρώπων

ANNA: Δεν ξέρω. Ίσως σε παιδικά τραγούδια. Σε λαχνίσματα.

ΙΩΑΝΝΗΣ: (Μοιάζει να μην την ακούει.) Θα φύγω, Άννα.

ANNA: Σε μικρές λέξεις.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Θα φύγω.

ANNA: Λέξεις που προφέρονται χωρίς ανάσα.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Ή θα πεθάνω μακριά ή θα γυρίσω.

ANNA: Εσύ ξέρεις καλύτερα.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Κι όταν γυρίσω στη Λυκοφωλιά
θα ονομάσω αλλιώς τούτο το πύον.
Αλλιώς τον κόσμο. Αλλιώς.

α3.

(Ο πρίγκιπας Ιωάννης συναντιέται με τον πατέρα του, τον Βασιλιά της Λυκοφωλιάς.)

ΒΑΣΙΛΙΑΣ: (Κοιτάζει προς το κοινό απαγγέλλοντας τους πρώτους στίχους από τον Ριχάρδο τον Τρίτο του Σαίξπηρ.)
Τον σκοτεινό χειμώνα της οργής μας,
τον έκανε ολόλαμπρο καλοκαίρι ο ήλιος του Γιορκ,
κι όλα τα σύννεφα που σκέπαζαν το σπιτικό μας
ρουφήχτηκαν πια στα έγκατα του ωκεανού...
Ήρθε ο γιος μου; Είναι εδώ;

ΙΩΑΝΝΗΣ: Είμαι εδώ.

ΒΑΣΙΛΙΑΣ: (Δίχως να γυρίσει να δει.) Στα έγκατα. Είσαι στα
έγκατα.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Είμαι εδώ.

ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Τελειώνει. Ο χρόνος τελειώνει. Ο καιρός φθίνει.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Είμαι εδώ.

ΒΑΣΙΛΙΑΣ: (Γυρίζει και τον κοιτάζει.) Καλώς ήρθες, γιε μου.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Καλώς σε βρίσκω, πατέρα.

ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Με βρίσκεις στα έγκατα. Σ' ένα στομάχι αποτρό-
παιο...

ΙΩΑΝΝΗΣ: Μιλᾷς για την πανούκλα;

ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Μιλᾷω για τη Λυκοφωλιά. Για τα δεινὰ της χώρας.

Για τους αδιάκοπους πολέμους – που ἄφησαν χέρσα τη γη.

Για την πείνα που σκελέτωσε τις νότιες επαρχίες.

Για τις αρρώστιες που θερίζουνε τις πόλεις.

Για τα ποτάμια που φούσκωσαν και πλημμύρισαν τους κά-
μπους.

Για τα κᾶρα των πτωμάτων που αρνούνται να θάψουν οι
στρατιῶτες.

Για τις φρουρές που ανοίγουν πυρ στο πλήθος για να προ-
στατεύσουν τα πηγᾶδια.

Για τον ασβέστη που γύρεψα απ' τους συμμάχους –
κι αυτοὶ μου γύρεψαν σε ἀντάλλαγμα ὅλη την Ρηγὴ Χερσόνησο.

Καταλαβαίνεις; Ἐδωσα γη για τον ασβέστη των ομαδικῶν
τάφων.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Καταλαβαίνω.

ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Εἴμαστε μια χώρα ομαδικῶν ταφῶν. Με δανεικὸ
ασβέστη.

Και το μῖσος. Το τυφλὸ μῖσος.

Λαμπυρίζει στα μάτια. Σαν μάτια ὄρνιου.

Οι ἄνθρωποὶ μας τρέφονται με μῖσος.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Καταλαβαίνω, Βασιλιά.

ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Θαρρεῖς ἡ γη μας να εἶναι ἓνα τέρας.

Ἐνα βδελυρὸ τέρας. Με στόμα.

Με δόντια στα μάτια.

Το Βασίλειο της Λυκοφωλιάς.

Αὐτὸ που θα κληρονομήσεις.

Μάσκες που υποδύονται τους ἀνθρώπους.

Σιδερένιο κρεβάτι χειρουργεῖου που το ονομάζουμε ἀγάπη.

Αρχαίος εγωισμός. Να κρατάς το νήμα.

Όσο μπορείς. Το νήμα. Να το κρατάς.

Στο τέλος θα έχεις να φροντίσεις για τον ασβέστη.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Θα φύγω, Βασιλιά μου.

ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Πού θα πας;

ΙΩΑΝΝΗΣ: Κάπου. Οπουδήποτε.

ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Γυρεύοντας τι; Μιαν άλλη χώρα;

ΙΩΑΝΝΗΣ: Μια καθαρότητα.

Ένα ξημέρωμα λεπίδα. Που δροσίζει τον νου.

Μια χαραυγή.

Έναν κάμπο δίχως πέταλα αλόγου.

Ένα χωράφι μ' έτοιμο δρεπάνι.

Μια παρθένα καμπάνα που σκάζει από την αδημονία.

Θα περπατήσω και θα βρω.

Ή θα βουλιάξω σε μια γούβα

ή θα γυρίσω με τη χαραυγή.

ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Δεν θα βρεις τίποτε. Δεν υπάρχει χαραυγή.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Δε θα χρειαστώ τίποτε. Μόνον την άδειά σου.

ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Να πας, λοιπόν.

Δεν έχεις τίποτε να χάσεις.

Μπορεί να είσαι τυχερός. Μπορεί να λησμονήσεις.

Να πιεις από ένα ποτήρι που σε κάνει να ξεχνάς.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Σ' ευχαριστώ. Θα φύγω σε δυο μέρες.

ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Θέλεις φρουρούς; Πόσα αλογα; Πόσο χρυσάφι;

ΙΩΑΝΝΗΣ: Θέλω μονάχα το μενταγιόν σου.

ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Θα περπατάς μόνος; Σαν λύκος;

ΙΩΑΝΝΗΣ: Θα περπατώ. Μόνος.

ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Και το μενταγιόν τι το θέλεις;

ΙΩΑΝΝΗΣ: Θέλω να έχω μαζί μου μια ρίζα. Μια ρίζα μου.

ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Δεν ωφελεί η ρίζα.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Την θέλω.

ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Έλα μαζί μου. Έχω κάτι να σου δείξω.

Μια ρίζα αποτρόπαιης τρέλας τίναξε την αρχή σου.

(Σβήνουν τα φώτα.)

ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Πέθανε σε τούτο το δωμάτιο.

Όλοι έλεγαν πως ήταν τρελή.

Έλεγε πως είχε φιδοφωλιά το στήθος της.

Κάθε βράδυ επέμενε πως έμπαινε μέσα της κι ένα ακόμη φίδι.

Οι Σύμβουλοι με πίεζαν να την χωρίσω –

και να την στείλω σε κελί για αποδαιμονισμό.

Μα ήταν η γυναίκα μου. Στα σπλάχνα της μεγάλωνες εσύ.

Τις κηλίδες. Κοίταξε τις κηλίδες.

Εδώ γεννήθηκες. Ήρθες ενώ εκείνη είχε φύγει.

Ήσουν μέσα της όταν αποφάσισε να τελειώσει.

Μετά την τρίτη απόπειρα την φέραμε στο γαλάζιο δωμάτιο.

Με κλειδαριές – με φρουρούς – με σιδεριές.

Με φίμωτρο. Για να μην κόψει με τα δόντια τη γλώσσα της
και πνιγεί.

Τα βράδια περίμενα να κοιμηθεί. Τότε ερχόμουν και την
έβλεπα.

Ο ύπνος της ήταν σαν δειλινό στη λίμνη.

Σχεφτόμουν πως όταν γεννούσε η μητρική αγάπη θα παρα-
μέριζε την τρέλα.

Ένα βράδυ στην καρέκλα μου ενώ ανάσαινα τον αέρα της,
ξύπνησα και τη βρήκα στα αίματα.
Με κομμένο τον λαιμό απ' άκρη σ' άκρη.
Πήρε το βασιλικό μαχαίρι από τη ζώνη μου,
αυτό που ο Αρχαίος Νόμος με εξαναγκάζει να κουβαλώ επά-
νω μου. Για όσο ζω.

Σφάχτηκε με το μαχαίρι μου ενώ κοιμόμουν.
Με το ίδιο μαχαίρι έσχισε η μαμή την κοιλιά της.
Και σ' έβγαλε έξω ζωντανό. Με το ίδιο μαχαίρι.
Δεν βγήκες μέσα απ' τη μάνα σου. Βγήκες μέσα από ένα κου-
φάρι.

Ένα μεγάλο ερωτηματικό που 'χασκε ματωμένο.
Οι κηλίδες. Τούτες οι κηλίδες. Στο βελούδο. Είναι το αίμα της.
Να τις έχεις πάντα στο νου σου αυτές τις κηλίδες.
Για να θυμάσαι πως η ζωή δεν είναι νους. Μήτε ψυχή.
Μα κάτι άλλο.

ΙΩΑΝΝΗΣ: (Συγκινημένος, σαν μαγεμένος.) Τι είναι, λοιπόν;

ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Είναι ανέκφραστο. Κάτι που δεν λέγεται.

Που δεν μπορεί να ειπωθεί – δεν έχει φθόγγους.

Ούτε να εννοηθεί μπορεί.

Μα είναι ολόλαμπρο.

Ζοφερό και ολόλαμπρο.

Σαν μία κηλίδα.

α4.

(Η Άννα και ο Ιωάννης. Ίσως η Άννα να κρατάει λουλούδια. Ο Ιωάννης είναι βιαστικός.)

ANNA: Τους χαιρέτησες όλους;

ΙΩΑΝΝΗΣ: Είσαι η τελευταία, Άννα. Και η πιο ακριβή.

ANNA: Είχα σκεφτεί αρκετά λόγια...

ΙΩΑΝΝΗΣ: Τα λίγα φτάνουν. Πρέπει να φύγω.

ANNA: Φεύγεις νωρίς...

ΙΩΑΝΝΗΣ: Με το ξημέρωμα.

Φτάνει το βούλιαγμα. Σαπισμένη νύχτα.

ANNA: Εσύ γνωρίζεις...

ΙΩΑΝΝΗΣ: Σε χαιρετώ, Άννα.

ANNA: Όπου κι αν πας, εγώ θα σε περιμένω.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Εσύ πάντα με πίστευες.

ANNA: Πάντα...

ΙΩΑΝΝΗΣ: Ήσουν η αδελφή που δεν είχα. Η Άννα μου.

ANNA: Θα είσαι μόνος. Έρημος λύκος.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Θα είμαι ελεύθερος.

ANNA: Ως πού θα φτάσεις;

ΙΩΑΝΝΗΣ: Δεν ξέρω. Σίγουρα πέρα κι απ' αυτά τα βουνά του
Βορρά.

ANNA: Ίσως να φτάσεις στην άκρη του κόσμου.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Θα έφταναν κι ως το τέλος της σκέψης.

ANNA: Για να βρεις τι;

ΙΩΑΝΝΗΣ: Κάτι αγνό. Αμόλυντο. Μια νέα σκέψη.

Σαν μαχαίρι που τινάζει το κακό αίμα.

Ένα πρωινό που θα λάμψει τον κόσμο.

ANNA: Πώς μπορεί να χωρίζεται το αίμα;

Σαν να παλεύεις να χωρίσεις στα δυο ένα μάτι.

Το αίμα είναι αίμα και είναι των ανθρώπων.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Είναι δεινό. Μια αρρώστια.

Κάθε αρρώστια θεραπεύεται.

ANNA: Ξέρεις καλύτερα από μένα.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Έχε με στο νου σου.

ANNA: Πάντοτε σε έχω...

ΙΩΑΝΝΗΣ: Και αν έχει αξία η συμβουλή μου,

σταμάτα να έρχεσαι σε τούτη τη λίμνη. Είσαι ευαίσθητη.

Και τούτα τα νερά λιμνάζουν δολερά.

Μπορεί η λίμνη να γίνει γάγγραινα μέσα στον νου σου.

ANNA: Μπορώ να φυλαχτώ.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Φεύγω, λοιπόν...

ANNA: (Με ένταση.) Και για σένα, Ιωάννη; Θέλεις κάτι από
μένα;

ΙΩΑΝΝΗΣ: Να με θυμάσαι. Αυτό θέλω.

ANNA: Να σε θυμάμαι...

ΙΩΑΝΝΗΣ: Έστω κι ένας να με θυμάται.

ANNA: Έστω κι ένας...

ΙΩΑΝΝΗΣ: Φεύγω.

ANNA: Ξέρεις τι είναι η ενθύμηση;

ΙΩΑΝΝΗΣ: (Τη φιλάει στο μέτωπο.)

Να προσέχεις, αδελφή μου. (Φεύγει)

ANNA: (Κοιτάζει τα λουλούδια. Προφέρει ξανά την λέξη από πολύ βαθιά, σαν να ήταν το νόημα όλου του κόσμου μέσα σε αυτήν.) Η ενθύμηση.

α5.

(Οι τρεις άντρες της α1 στο καπηλειό. Σαν να συνεχίζουν από εκεί που είχαν σταματήσει.)

ΑΝΤΡΑΣ Α: Έφυγε;

ΑΝΤΡΑΣ Γ: Έφυγε.

ΑΝΤΡΑΣ Α: Πες πως δεν υπάρχει.

ΑΝΤΡΑΣ Γ: Και τώρα εδώ τι υπάρχει;

ΑΝΤΡΑΣ Α: Είπαμε: Δεν υπάρχει τίποτα.

ΑΝΤΡΑΣ Γ: Τίποτα..

ΑΝΤΡΑΣ Β: Υπάρχουμε εμείς...

ΑΝΤΡΑΣ Α: *(Επιφώνημα αποδοκιμασίας.)* Ωω... Εμείς....

ΑΝΤΡΑΣ Γ: Εμείς τελειώσαμε.

ΑΝΤΡΑΣ Α: Είμαστε για τον ασβέστη.

ΑΝΤΡΑΣ Γ: Είναι λένε δροσερός.

ΑΝΤΡΑΣ Α: Και σκεπάζει την μυρωδιά του πτώματος.

ΑΝΤΡΑΣ Γ: Στ' αλήθεια, είναι τέλειο...

ΑΝΤΡΑΣ Β: Μακάρι να γυρίσει...

ΑΝΤΡΑΣ Α: Ποιος, μωρέ;

ΑΝΤΡΑΣ Γ: Το νιάνιαρο... Για αυτό μιλάει.

ΑΝΤΡΑΣ Α: Τον γιο της τρελής...

ΑΝΤΡΑΣ Γ: Το τρελοπαίδι...

ΑΝΤΡΑΣ Β: Μην μιλάς έτσι...

ΑΝΤΡΑΣ Α: Γιατί στον θίξαμε...

ΑΝΤΡΑΣ Γ: *(Ειρωνικά, με στόμφο.)* Τον πρίγκιπα Ιωάννη...

ΑΝΤΡΑΣ Β: Λένε πως είναι τίμιος...

ΑΝΤΡΑΣ Γ: Άλλο πάλι και τούτο...

ΑΝΤΡΑΣ Α: Τίμιος μέλλων βασιλιάς... Καλό κι αυτό...

ΑΝΤΡΑΣ Β: Λένε πως είπε στους παιδαγωγούς όταν τον ρώ-
τησαν το γιατί φεύγει
«Καλύτερα ζητιάνος του κόσμου, παρά βασιλιάς του ρόγχου».

ΑΝΤΡΑΣ Α: Μωρέ τι μας λες...

ΑΝΤΡΑΣ Γ: Και τι άλλαξε; Ένα παιδάκι έφυγε για να γλιτώσει...

ΑΝΤΡΑΣ Α: Ποιος ξέρει τι χρυσό πήρε μαζί του...

ΑΝΤΡΑΣ Β: Λένε δεν πήρε τίποτε...

ΑΝΤΡΑΣ Γ: Κι εγώ το πίστεψα...

ΑΝΤΡΑΣ Β: Είναι ένα παιδί που φεύγει. Ποιος ξέρει πώς θα
γυρίσει;

ΑΝΤΡΑΣ Γ: Σωστά; Μπορεί να γυρίσει με εφτά κεφάλια.

ΑΝΤΡΑΣ Α: Ή με εφτά χέρια.

ΑΝΤΡΑΣ Γ: Ή με εφτά στομάχια...

ΑΠΟΞΕΣΗ ή η παγωμένη ΚΑρδιά των ευτυχισμένων ανθρώπων

ΑΝΤΡΑΣ Α: (Επιφώνημα επιδοκίμασίας.)

Αα... Αυτό πες το ξανά...

ΑΝΤΡΑΣ Β: Κι αν γυρίσει; Και αν βρει μια λύση;

ΑΝΤΡΑΣ Α: Σιγά που θα γυρίσει...

ΑΝΤΡΑΣ Β: Είπαν πως ορκίστηκε...

ΑΝΤΡΑΣ Γ: (Ειρωνικά) Τώρα ησύχασα...

ΑΝΤΡΑΣ Α: Κι εγώ...

ΑΝΤΡΑΣ Γ: Αφού ορκίστηκε...

ΑΝΤΡΑΣ Β: Εγώ πιστεύω πως θα έρθει.

ΑΝΤΡΑΣ Γ: Είμαστε ζώα...

ΑΝΤΡΑΣ Β: Γιατί;

ΑΝΤΡΑΣ Γ: Κι αν θα έρθει κι αν δεν έρθει, εμάς τι μας νοιάζει;

Εμείς θα είμαστε πτώματα...

ΑΝΤΡΑΣ Α: Πτώματα στον ασβέστη...

ΑΝΤΡΑΣ Γ: Πτώματα στα κοράκια...

ΑΝΤΡΑΣ Α: Πτώματα επί πτωμάτων...

ΑΝΤΡΑΣ Γ: Στη Μήτρα της Απόξεσης...

ΑΝΤΡΑΣ Α: Στη Λυκοφωλιά...

ΑΝΤΡΑΣ Γ: Στην υγεία μας λοιπόν...

ΑΝΤΡΑΣ Β: Πίνω στην υγεία του πρίγκιπα Ιωάννη.

ΑΝΤΡΑΣ Α: Κι εγώ πίνω στην υγεία των πτωμάτων...

ΑΝΤΡΑΣ Γ: Κι εγώ πίνω στον ασβέστη... Στην υγεία του
ασβέστη...

α6.

(Ο περιπλανώμενος Ιωάννης. Η σκηνή μπορεί να είναι όλη μες στο σκοτάδι...)

ΙΩΑΝΝΗΣ: Σύρσιμο. Ένα πόδι που σέρνεται. Δεν είναι το δικό μου.

Δεν είμαι εγώ. Σύρσιμο. Εγώ μόνο τ' ακούω.

Ακούω άρα υπάρχω.

Σύρσιμο για πού; Από ποιον;

Ταξίδεψα καιρό. Δεν θυμάμαι πόσο.

Δεν έχω ανάγκη να θυμάμαι. Περπάτησα.

Για να φτάσω να γίνω εγώ χώμα. Στο μονοπάτι.

Στων ποντικών το μονοπάτι.

Εκεί που οι πεθαμένοι ευωδιάζουνε. Σαπίλα.

Η σαπίλα είναι η μόνη ανθρώπινη αλήθεια.

Είχα πει θα πήγαινα: Γυμνός και πεινασμένος.

Έβλεπα τον κόσμο. Όλο δικό μου.

Έπειτα τέλειωσε το φαγητό μου.

Ένα αστείο. Ήταν ένα αστείο.

Έφαγα φλούδες δέντρων.

Κάμπιες με το κουκούλι τους.

Πριν γίνουν πεταλούδες.

Έφαγα αυγά φιδιών. Με τα τσόφλια.

Κάποτε έπεσα πάνω σε κάτι μαλακό.
Ήτανε το πτώμα ενός στρατιώτη.
Πρώτη φορά που προσκυνούσα έτσι πεθαμένο.
Έσκυφα και τον φίλησα με ανοιχτό το στόμα.
Τον δάγκωσα, τον έκοφα και έφυγα χορτασμένος.
Ήταν γλυκός... Ήταν γλυκιά η γεύση του στο στόμα.
Σαν σύκο ελαφρώς σκουληκιασμένο.
Κι ύστερα έγινα ποτάμι. Κίτρινο ποτάμι.
Γεμάτο μύγες. Κάποιος άλλος σέρνεται στις όχθες.
Στων ποντικών τα δόντια.
Φουσκώνουν τα νερά.
Υπνος. Θάνατος. Σύρσιμο. Αίμα.
Σαπίλα. Φίδι. Φαρμακερό φίδι. Κίτρινο. Αίμα σάπιο.
Έδεσμα. Απόπνοια.
Ρόγχος και ξεκαθάρισμα.
Απόξεσμα.
Λαμπτήρες χειρουργείου.
Υπαρξη. Καταλογισμένη ύπαρξη.
Απάτη.

α7.

(Πετράν και Ιωάννης. Σε ένα ξέφωτο του δάσους. Ανάμεσα στην α6 και την α7 θα μπορούσε –χωρίς ωστόσο αυτό να είναι απαραίτητο– να ακουστεί η μουσική μιας φλογέρας.)

ΙΩΑΝΝΗΣ: *(Καθώς συνέρχεται από λιποθυμία.)*

Ποιος είναι; Τι συμβαίνει;

ΠΕΤΡΑΝ: Ησύχασε.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Ποιος είσαι;

ΠΕΤΡΑΝ: Σε δάγκωσε...

ΙΩΑΝΝΗΣ: *(Κάνει να σηκωθεί αλλά πονάει.)* Για το όνομα του...

ΠΕΤΡΑΝ: Ένα φίδι.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Πώς είπες;

ΠΕΤΡΑΝ: Σε δάγκωσε ένα φίδι.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Ένα φίδι;

ΠΕΤΡΑΝ: Γεμάτο φαρμάκι.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Δε νιώθω πως πεθαίνω.

ΠΕΤΡΑΝ: Θα πέθαινες... Όμως σε ξεφαρμάκωσε ετούτη η
φλογέρα.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Ποιος είσαι, ξένε, τι μου λες...

ΠΕΤΡΑΝ: Με λένε Πετράν. Είμαι Τσιγγάνος.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Εσύ έπαιξες τη μελωδία;

ΠΕΤΡΑΝ: Εγώ φύσηξα.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Και γλύκανες το φαρμάκι του φιδιού. Με έσωσες...

ΠΕΤΡΑΝ: (Δείχνει τη φλογέρα.) Όχι εγώ, αυτή.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Μια φλογέρα;

ΠΕΤΡΑΝ: Μια φλογέρα.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Είναι σαν να επέστρεψα από άγριο ταξίδι.

Από μια ερμητική νύχτα. Από σφραγισμένο σκοτάδι.

Πώς να στο ξεπληρώσω αυτό;

ΠΕΤΡΑΝ: Δεν έκανα τίποτε για να μου ξεπληρώσεις.

Πες μου όμως, πώς βρέθηκες εδώ;

Ποιο είναι τ' όνομά σου;

ΙΩΑΝΝΗΣ: Είμαι ο Ιωάννης. Βρέθηκα εδώ βαδίζοντας.

Ξεκίνησα απ' τη Λυκοφωλιά. Από μια ρημαγμένη χώρα. Τη
χώρα μου.

ΠΕΤΡΑΝ: Και πού πηγαίνεις;

ΙΩΑΝΝΗΣ: Πηγαίνω οπουδήποτε. Γυρεύω κάτι ανέκφραστο.

Θέλω να πλανηθώ στον κόσμο και να το βρω. Εσύ;

ΠΕΤΡΑΝ: (Γελάει) Εγώ είμαι Τσιγγάνος.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Και λοιπόν;

ΠΕΤΡΑΝ: Δεν πηγαίνω πουθενά.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Πώς αποφασίζεις το βήμα σου;

ΠΕΤΡΑΝ: Νιώθω τον αέρα στο μάγουλό μου.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Τον αέρα;

ΠΕΤΡΑΝ: Ναι, ο αέρας με πηγαίνει.

Και στις πολιτείες που συναντώ παίζω φλογέρα.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Έτσι ζεις;

ΠΕΤΡΑΝ: Με τούτη τη φλογέρα. Μπορεί να μιμηθεί το τρα-
γούδι των πουλιών.

Το κλάμα των ζώων. Το παράπονο των φιδιών.

Μπορεί να διώξει τον πυρετό, να ξεγεννήσει εγχύους πριν
από τον μήνα τους,

ν' ανθίσει λουλούδια μες στον χειμώνα.

Μπορεί ακόμη και πεθαμένους ν' αναστήσει.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Άρα είσαι παντοδύναμος...

ΠΕΤΡΑΝ: Εγώ δεν αποφασίζω τίποτε από όλα αυτά.

Φυσάω την φλογέρα και ό,τι γίνει....

ΙΩΑΝΝΗΣ: Δεν μπορεί να μην ξέρεις... Να μην θέλησες να
μάθεις...

ΠΕΤΡΑΝ: Τίποτα από όλα αυτά δεν είναι ο σκοπός μου.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Ποιος είναι ο σκοπός σου;

ΠΕΤΡΑΝ: Να παίζω στα πανηγύρια,
να ευχαριστώ τον άνεμο, να σμίγω μαζί του.

Τα άλλα δεν με αφορούν. Δεν είναι δικά μου.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Θα μπορούσες να έχεις δικό σου όλο τον κόσμο...

ΠΕΤΡΑΝ: Τι σημαίνει να έχεις όλο τον κόσμο; Αυτό δεν το
ξέρω.

Λίγα νομίσματα να πιω κρασί κι ένα καρβέλι μου αρκούν.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Εσύ έχεις βρει τον δρόμο σου...

ΠΕΤΡΑΝ: Θέλεις να έρθεις μαζί μου;

ΙΩΑΝΝΗΣ: Να πάμε πού;

ΠΕΤΡΑΝ: Όπου μας πάει... Μονάχα να πηγαίνουμε προς την
ανατολή.

Να μην βαδίσουμε προς το δειλινό.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Γιατί;

ΠΕΤΡΑΝ: Οι Τσιγγάνοι φοβούνται το δειλινό.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Για πόσο;

ΠΕΤΡΑΝ: Για όσο θέλεις.

Χρειάζομαι έναν άνθρωπο μαζί μου να παίζει νταραμπούκα.

Να μαζεύει τα νομίσματα...

ΙΩΑΝΝΗΣ: Σκέφτομαι να έρθω. Δεν έχω τίποτε να χάσω.

ΠΕΤΡΑΝ: Όλα είναι χαμένα. Είμαστε φτιαγμένοι για να
χάνουμε.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Είμαστε φτιαγμένοι για να επιζούμε.

Κι εγώ θα έρθω μαζί σου, Πετράν – αφού μου το προτείνεις...

Θα περπατήσουμε μαζί τη γη που μας προσμένει.

Κι από τον ορίζοντα είτε ν' αναδυθεί ένα σκοπός.

α8.

(Ο Ιωάννης και ο Πετράν φτάνουν σε μια άγνωστη πόλη. Μιλούνε σαστισμένοι καθώς περιγράφουν τις ευωδιές.)

ΠΕΤΡΑΝ: Ο αγέρας. Άλλαξε ο αγέρας...

ΙΩΑΝΝΗΣ: Βαδίσουμε πολύ μες στο χειμώνα –
μα τώρα μας τύλιξε η πιο απρόσμενη άνοιξη...

ΠΕΤΡΑΝ: Μοσχοβολά γύρω παντού...
Θαρρείς να πιάνεται η μύτη σου από τη γλύκα.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Πού είμαστε;

ΠΕΤΡΑΝ: Δεν ξέρω. Δεν ξανασυνάντησα τέτοιον τόπο.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Γεμάτο κήπους. Νερά που κελαρύζουν.

ΠΕΤΡΑΝ: Άνθη που δεν φαντάστηκε κανένας νους.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Αγέρια που ελαφρώνουν τη σάρκα.

ΠΕΤΡΑΝ: Νερά που φέγγουν από μέσα.

ΙΩΑΝΝΗΣ: (Σαν υπνωτισμένος.) Παράδεισος.

ΠΕΤΡΑΝ: Είναι νύχτα μα θέλω να παίξω τη φλογέρα μου...

ΙΩΑΝΝΗΣ: Μια πολιτεία δίχως τείχη, δίχως περίπολα στους
δρόμους.

Δίχως φρουρές γύρω από τα πηγάδια.

Δίχως φτωχούς να κοιμούνται στις γωνίες των δρόμων.

ΠΕΤΡΑΝ: Θέλω να παίξω τη φλογέρα μου...

ΙΩΑΝΝΗΣ: Πώς να 'ναι άραγε οι κάτοικοι αυτής της πόλης.

Γνωρίζουν άραγε πού ζουν; Κατανοούν την ευτυχία τους;

ΠΕΤΡΑΝ: Δεν θα κρατήσω για πολύ...

ΙΩΑΝΝΗΣ: Θα ήθελα να μάθω για όλα τούτα.

Για το πώς φτιάχτηκε αυτό το θαύμα.

Αν βρίσκαμε έναν τρόπο να συναντήσουμε τον άρχοντα της
πόλης...

ΠΕΤΡΑΝ: (Φωνάζοντας) Θέλω να παίξω τη φλο-
γέρα μου...

ΙΩΑΝΝΗΣ: Μα ποιος βασιλιάς θα δέχονταν να δει δυο κου-
ρελήδες...

ΠΕΤΡΑΝ: Δε βαστώ. Φούσκωσαν τα πνευμόνια μου. Είναι
έτοιμα να σκάσουν.

(Φέρνει τη φλογέρα στα χείλη του.)

α9.

(Οι τρεις γέροντες σύμβουλοι της Πόλης των Ευωδιών. Προς το τέλος της σκηνής, ενώ μιλούνε, ακούνε την υπέροχη μουσική του Τσιγγάνου.)

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Α: Εν αρχή ην ο Λόγος.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Β: Εν αρχή.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Γ: Ο Λόγος.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Α: Ο φόγος.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Β: Ο χρόνος.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Γ: Ο κανίβαλος τρόμος.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Α: Ο τρόμος.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Β: Ο χρόνος.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Γ: Ο κανίβαλος Λόγος.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Α: Εν αρχή ην.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Β: Η Εποχή.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Γ: Οι εποχές.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Α: Εν αρχή ην η Εποχή της Ξηρασίας.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Β: Η Εποχή της Ξηρασίας.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Α: Τα ποτάμια στερεύουν. Οι λίμνες ξεραινονται.
Τα πηγάδια κλείνουν.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Β: Ο ουρανός πυρώνει, σαν ένα ανάποδο καμίνι.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Γ: Τα δέντρα ξεραινονται. Στεγνώνουν.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Α: Οι σοδιές χαλάνε. Τα ζώα σκάζουν. Οι αρρώ-
στιες απλώνουν.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Β: Το μίσος ενσαρκώνεται. Κατοικεί μαζί μας.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Γ: Μέσα μας. Γύρω μας.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Α: Μπαίνει μέσα στα πνευμόνια μας. Στις ψυχές μας.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Γ: Μας κάνει ίδιους με σκορπιούς.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Α: Γίνεται χνώτο.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Β: Το χνώτο μας.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Α: Μα ύστερα κλείνει αυτός ο κύκλος.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Β: Κι όλα ξεκινούνε πάλι.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Α: Απ' την αρχή.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Β: Αρχίζει η Εποχή των Βροχών.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Γ: Τα ποτάμια αφρίζουν. Τα σπίτια πνίγονται.
Οι γέφυρες τσακίζουν.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Α: Ο ουρανός γίνεται σίδερο και πέφτει.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Β: Τα ζώα επιστρέφουν στη λάσπη τους.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Α: Ο φόβος φουσκώνει μέσα μας.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Β: Μέσα μας και γύρω μας.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Γ: Ο φόβος μας κολλώδης σαν τη λάσπη.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Α: Μας κλείνει μέσα. Μας κλειδώνει.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Β: Μας κάνει αρουραίους.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Α: Μας κάνει φαρμακερούς βατράχους.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Β: Μας κάνει ξόδι.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Γ: Κάποτε τελειώνει αυτός ο κύκλος.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Α: Κι ερχόμαστε σε αυτό που τώρα ζούμε.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Β: Στην Εποχή των Ευωδιών.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Γ: Η γη γεννάει. Ο ήλιος γλυκαίνει. Η λίμνη
λάμπει.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Β: Το αγέρι φέρνει ευωδιές. Τα φύλλα φιθυρίζουν.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Γ: Τα σπίτια ξαναχτίζονται.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Α: Οι άνθρωποι ομορφαίνουν. Οι άνθρωποι ερω-
τεύονται. Δίνονται με πάθος στην αγάπη.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Β: Οι άνθρωποι φτιάχνουν τραγούδια.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Α: Τραγουδούν τη ζωή.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Γ: Την ηδονή.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Β: Τη χαρά. (Ακούγεται η μουσική.)

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Α: Τι είναι αυτό που ακούγεται;

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Γ: Ποτέ δεν άκουσα τόσο πένθιμη χαρά...

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Α: Τόσο μεθυστική θλίψη...

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Β: Τόσο μαγική μελωδία...

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Γ: Σαν λυκαυγές.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Β: Σαν να γίνονται ένα οι τρεις εποχές.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Α: Σαν να χορεύουν η μία με την άλλη.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Β: Σαν να ανακατεύονται.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Γ: Σαν να νοσταλγείς κάτι που ποτέ δεν είχες...

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Β: Σωπάστε. Ας ακούσουμε...

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Α: Ας ακούσουμε.

α10.

(Νύχτα. Ίσως λίγο πριν το ξημέρωμα. Ο Πετράν και ο Ιωάννης κάττω από ένα σιντριβάνι στην Πόλη των Ευωδίων. Ο Ιωάννης σκέφτεται – σκαλίζει μηχανικά με ένα ξύλο. Ο Πετράν κοιτάζει τον ουρανό – ή απλά έχει ανοιχτά τα μάτια. Ένας άντρας τους πλησιάζει ντυμένος με λευκό μανδύα. Είναι ο Μεγάλος Βασιλιάς – αλλά αυτό δεν το ξέρουν ούτε οι δυο επισκέπτες, ούτε οι θεατές.)

ΜΕΓΑΛΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Στο ολόλαμπρο καλοκαίρι της ευωδιάς μας.

ΙΩΑΝΝΗΣ: (Σταματάει το σκάλισμα και τον κοιτάζει.)

Στο καλοκαίρι. Σε αυτό το καλοκαίρι.

ΜΕΓΑΛΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Ένας άξαφνος χειμώνας μπορεί να θερίσει κάθε ελπίδα...

ΙΩΑΝΝΗΣ: Ένας χειμώνας. Ο χειμώνας που θερίζει.

ΜΕΓΑΛΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Ξένοι, περαστικοί;

ΠΕΤΡΑΝ: Εγώ πάντοτε περαστικός, πάντοτε ξένος.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Εμένα με δένει όρκος επιστροφής.

Ειδάλλως δεν θα έφευγα ποτέ...

ΜΕΓΑΛΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Θα έμενες εδώ;

ΙΩΑΝΝΗΣ: Ποιος δεν θα ήθελε να ζήσει σε τέτοιον Παράδεισο...

ΜΕΓΑΛΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Δεν υπάρχει Παράδεισος.

Είναι ένα παραμύθι για τις άγριες νύχτες.

Για τους φοβισμένους ανθρώπους μέσα στις άγριες νύχτες.

Τι λες κι εσύ, Τσιγγάνε;

ΠΕΤΡΑΝ: Δεν ξέρω τι θα πει παράδεισος.

ΜΕΓΑΛΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Κι ο φίλος σου τι γυρεύει;

ΙΩΑΝΝΗΣ: Μιαν απάντηση.

ΜΕΓΑΛΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Τη λύση σε κάποιο αίνιγμα; Σε ποιο;

ΙΩΑΝΝΗΣ: Δεν το ξέρω.

Αλλά μου αρέσουν τα αινίγματα.

Τα αινίγματα γυρεύουν απαντήσεις.

ΜΕΓΑΛΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Πρόσεχε, ξένη...

Τα αινίγματα δεν είναι μπουμπούκια. Είναι καρύδια.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Τα αινίγματα φτιάχτηκαν για να απαντιούνται.

Τα καρύδια είναι για να σπάνε...

ΜΕΓΑΛΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Για να απαντιούνται;

Απαντήστε σ' αυτό λοιπόν:

Όσο την σαβανώνεις τόσο την ελευθερώνεις. Τι είναι;

ΙΩΑΝΝΗΣ: *(Επαναλαμβάνει ενώ σκέφτεται.)*

Όσο τη σαβανώνεις τόσο την ζωογονείς...

ΜΕΓΑΛΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Τι είναι;

ΙΩΑΝΝΗΣ: Η κάμπια.

ΜΕΓΑΛΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Η κάμπια που γίνεται πεταλούδα,
σωστά απαντήσεις.

ΑΠΟΞΕΣΗ ή η παγωμένη ΚΑρδιά των ευτυχισμένων ανθρώπων

ΙΩΑΝΝΗΣ: Είμαι άνθρωπος – είμαι πλασμένος για να απαντάω.

ΜΕΓΑΛΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Να σου βάλω ακόμα ένα;

ΙΩΑΝΝΗΣ: Να μου βάλεις...

ΜΕΓΑΛΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Όσο την νανουρίζεις τόσο την ξυπνάς.
Τι είναι;

ΠΕΤΡΑΝ: Οι απαντήσεις έχουν διπλή σειρά με δόντια.

ΜΕΓΑΛΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Ποια είναι αυτή που όσο τη νανουρίζεις τόσο την ξυπνάς;

ΙΩΑΝΝΗΣ: Η Χίμαιρα.

ΜΕΓΑΛΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Σωστά, η Χίμαιρα που ζει μόνο στον
ύπνο.

ΠΕΤΡΑΝ: Οι άνθρωποι χορταίνουμε όταν τα δόντια ενώνονται
με δόντια.

ΜΕΓΑΛΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Αντέχεις ακόμη ένα;

ΙΩΑΝΝΗΣ: Ευχαρίστησή μου...

ΜΕΓΑΛΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Όσο την κόβεις τόσο την μεγαλώνεις.
Τι είναι;

ΙΩΑΝΝΗΣ: Η πληγή. Όσο την κόβεις, τόσο την μεγαλώνεις.

ΜΕΓΑΛΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Η πληγή. Κι εδώ απάντησες σωστά.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Οι άνθρωποι φτιαχτήκαμε για να απαντάμε σωστά.

ΠΕΤΡΑΝ: Μια πληγή όπως κάθε άλλη.

ΜΕΓΑΛΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Δεν είσαι τυχαίος, νεαρέ.

Απάντησες στα αινίγματα με μεγαλοφυή τόλμη...

Υποκλίνομαι μπροστά σου. Και τώρα μάθε αυτό:

Μπροστά σας είναι ο Βασιλιάς αυτής της πόλης.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Μεγάλε Βασιλιά, δική μας η υπόκληση...

Στ' αλήθεια πόσο ανέλπисто να φανείς μπροστά μας –

Εσύ που έφτιαξες αυτό το θαύμα –

το δίχως άλλο είσαι ευλογημένος...

Τιμή μας που σε συναντούμε. Μεγάλη τιμή.

ΜΕΓΑΛΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Να έρθετε στο Κόκκινο Παλάτι.

Εσύ, Τσιγγάνε, να παίζεις τη φλογέρα σου μπροστά σ' όλο
τον κόσμο.

Άνθρωποι σοφοί με γενειάδες από τον χρόνο

και χαρακωμένα μέτωπα από την πείρα της ζωής

μου είπαν πως μαγεύτηκαν ακούγοντας τον ήχο μιας φλογέρας.

Σας περιμένω αύριο στο Κόκκινο Παλάτι. Να είστε εκεί πριν
το σούρουπο.

Όσο για σένα, νεαρέ, να το θυμάσαι:

Όσο απαντάς τα αινίγματα, τόσο αυτά δένονται.

α11.

*(Ο Μεγάλος Βασιλιάς έχει φύγει. Ο Πετράν και ο Ιωάννης μι-
λούνε ενώ ροδίζει η αυγή...)*

ΙΩΑΝΝΗΣ: Όσο απαντάς τα αινίγματα...

Είχα στ' αλήθεια τύχη απόψε.

Όμως την έφτιαξα κι εγώ...

Όσο απαντάς τα αινίγματα...

ΠΕΤΡΑΝ: Τόσο αυτά δένονται. Έτσι είπε...

ΙΩΑΝΝΗΣ: Κι έξαφνα αναδύθηκε ένας σκοπός...

ΠΕΤΡΑΝ: Τι εννοείς;

ΙΩΑΝΝΗΣ: Γυρεύω απαντήσεις.

ΠΕΤΡΑΝ: Δεν φοβάσαι;

ΙΩΑΝΝΗΣ: Πετράν, αγαπημένε φίλε, αδελφέ μου,
μην το ξεχνάς πως έχω μια αποστολή. Δένομαι μ' έναν όρκο.
Στη Λυκοφωλιά περιμένουν τον μελλοντικό βασιλιά τους.
Μαραγκιασμένοι άνθρωποι. Ξόανα μέσα στην απελπισία.
Δεν τους είδες ποτέ - δεν είδες την απόγνωση στα βλέμματά τους
Αυτοί με περιμένουν. Περιμένουν να γυρίσω με μια απάντηση.
Ν' αλλάξει τη μοίρα τους. Να αλλάξουν.

ΠΙΕΤΡΑΝ: Και είσαι σίγουρος πως γνωρίζεις το καλό;
Χάντρα είναι και το μάτι του ανθρώπου,
χάντρα και το μαργαριτάρι.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Το μάτι είναι μάτι. Το μαργαριτάρι, μαργαριτάρι.
Είμαστε άνθρωποι για να δίνουμε απαντήσεις.

ΠΙΕΤΡΑΝ: Σου μοιάζουν όλα τόσο απλά. Τόσο καθαρά.
Σαν κόψη ενός μαχαιριού.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Μιλώ για το γενικό θανατικό. Για τον καθολικό
θάνατο.
Αυτόν που τους σαρώνει όλους. Σαν θεριστής.

ΠΙΕΤΡΑΝ: Φοβάμαι την ορμή σου, Γιάννο...

ΙΩΑΝΝΗΣ: Κι εγώ φοβάμαι τον φόβο σου, Πετράν.
Άρκεσαν μόνο δυο μέρες να δω πώς πρέπει να 'ναι η ζωή.
Άρκεσαν δυο μέρες για να δω πώς ο θάνατος νικιέται.
Τον είδες πουθενά σε τούτη την πόλη;
Τον είδες στους κήπους, στα σιντριβάνια, στις εξώπορτες
των σπιτιών;
Αύριο θα βρεθώ κοντά στον Μεγάλο Βασιλιά. Θα γυρέψω
απαντήσεις.
Θα πάρω απαντήσεις. Κρατώντας τα μάτια μου ανοιχτά.
Θα πάρω.

*(Ο Ιωάννης βυθίζεται στον ύπνο. Ο Πετράν τον σκεπάζει μονο-
λογώντας.)*

ΠΙΕΤΡΑΝ: Κάθε μάτι περιέχει τα δάκρυά του.

α12.

(Οι τρεις γέροι σύμβουλοι της Πόλης των Ευωδιών.)

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Α: Ξημέρωσε. Αλλιώςτικός ο κόσμος.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Γ: Στ' αλήθεια αλλιώςτικός. Καινούριος.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Β: Σαν να κόπηκε ο χρόνος και να ξανάρχισε.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Γ: Τον χώρισε στα δυο η μουσική του Τσιγγάνου.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Α: Σαν να δάκρυσαν μονομιᾶς οι κήποι. Όλοι οι
κήποι του κόσμου.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Γ: Σαν να ελευθερώθηκαν τα άνθη από τα λου-
λούδια τους.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Β: Σαν να έσκασαν τα λεμόνια πάνω στις λεμονιές.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Α: Κι έτρεξε γάλα από τα στήθη των γυναικών.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Γ: Μια φλογέρα κόλλησε τη γλώσσα μας στον
ουρανίσκο.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Β: Έτσι μας άφησε ο Πετράν.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Α: Μαγεμένους. Ορφανούς και συνάμα πλήρεις.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Γ: Όταν τέλειωσε απλώθηκε σιωπή.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Β: Μονάχα ένιωθες στην πλάτη σου μια ανάσα.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Α: Κάποτε μίλησε ο Μεγάλος Βασιλιάς...

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Γ: Αυτός που στη ζωή του είδε ν' αγριεύει το
πρόβατο και να δακρύζει το φίδι.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Β: Γύρεψε από τον Τσιγγάνο να του ορίσει μια
ανταμοιβή. Ή ένα δώρο.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Α: Κι εκείνος αρνήθηκε.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Β: «Μεγάλε Βασιλιά είμαι Τσιγγάνος...»

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Α: «...Παίζω τη φλογέρα για να ευχαριστιούνται
ο αγέρας και οι άνθρωποι.
Από σένα θέλω μόνο ν' ακούς τη μουσική.»

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Γ: «Άλλωστε εγώ μόνο φουσκώνω τα μάγουλα
και βάζω την πνοή.»

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Α: Έτσι ο Πετράν.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Β: Ποτέ κανένας δεν αρνήθηκε δώρο απ' τον
Μεγάλο Βασιλιά.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Α: Τότε πετάχτηκε ο σύντροφος του Τσιγγάνου.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Γ: Αυτός που χτύπαγε τη νταραμπούκα.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Β: «Εγώ θέλω ένα δώρο, Μεγάλε Βασιλιά...»

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Γ: «Να μάθω πώς φτιάχτηκε αυτή η πολιτεία...»

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Β: «Αυτό το θαύμα των ανθρώπων...»

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Α: Ένας θρασύς νεαρός. Όλοι τον κοίταξαν γεμά-
τοι μ' έκπληξη.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Β: Ωστόσο ο Μεγάλος Βασιλιάς του απάντησε...

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Γ: «Ποιος είσαι εσύ που θες να μάθεις πώς φτιά-
χνεται μια πολιτεία;

Αυτό είναι δουλειά του Βασιλιά κι όχι ενός νταραμπουκτζή».

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Α: Και τότε έγινε το απίθανο.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Γ: Ο νταραμπουκτζής αποκαλύφτηκε πως ήτανε
κι αυτός γιος βασιλιά.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Β: Ένας πρίγκιπας. Ένας μελλοντικός βασιλιάς.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Γ: Μια χώρας μακρινής – που θρέφει λύκους.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Α: Έδωσε κι απόδειξη. Ένα μενταγιόν με βασι-
λική σφραγίδα.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Γ: Κρεμότανε στο στήθος του.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Β: Τον λένε Ιωάννη.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Γ: Ο Μεγάλος Βασιλιάς του όρισε να μιλήσουν
οι δυο τους.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Α: Στο παλάτι. Το αποψινό βράδυ.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Β: Τι γυρεύει;

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Γ: Για ποιον το γυρεύει;

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Β: Για τον εαυτό του;

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Α: Φοβάμαι πως όχι...

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Β: Σίγουρα όχι...

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Γ: Για τον λαό του; Για το μέλλον;

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Α: Θα φανεί... Μα αν με ρωτάς
θα προτιμούσα να ζητήσει κάτι για τον εαυτό του...
Όποιος γυρεύει το μέλλον,
βάζει το χέρι του στην τρύπα του σκορπιού...

α13.

(Στο Παλάτι της χώρας των Ευωδιών. Ο Μεγάλος Βασιλιάς μιλάει στον Ιωάννη.)

ΜΕΓΑΛΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Πρίγκιπα της Λυκοφωλιάς, οι άνθρωποι περπατούν λοξά,

σαν τους καρκίνους της άμμου.

Κι εσύ, λοξός περαστικός,, γυρεύεις να μάθεις.

Να μάθεις απαντήσεις και να τις κάνεις περιλαίμιο.

Ας είναι. Γυρεύεις το καλό. Και το γυρεύεις τυφλά.

Σαν εξάλλος καμακιστής στην άγρια νύχτα.

Γυρεύεις τον Παράδεισο. Δεν θα τον βρεις. Δεν υπάρχει.

Κι όσο αναπνέουν οι άνθρωποι ποτέ δεν θα υπάρξει

τίποτε περισσότερο από ανθρώπους που περπατούν λοξά.

Που σκέφτονται λοξά. Που προσεύχονται σε λοξούς βωμούς.

Που ορίζονται από λοξές σκιές. Κι από λοξή αγάπη.

Σαν τους καρκίνους της άμμου.

Αν ερχόσουν χίλια βράδια νωρίτερα, δεν θα 'βρισκες την ίδια
πόλη.

Θα γνώριζες δίψα φριχτή, αρρώστια, θάνατο.

Την πανταχού κακία. Τους ανθρώπους κτήνη.

Κι αν ερχόσουν πριν από πεντακόσιες νύχτες,

θα βούλιαζες στη λάσπη και στον φόβο.

Θα μάζευες τα κουφάρια των πνιγμένων με απόχη.
 Θα μέτραγες τις μέρες με θανάτους.
 Ἦρθες τώρα. Τώρα που οι κήποι άνθισαν.
 Οι ευωδιές απλώθηκαν στην πόλη.
 Η χαρά κι η ηδονή κυρίευσαν τους ανθρώπους.
 Μα έχε στο νου σου, Πρίγκιπα, αυτό:
 Οι άνθρωποι μιλούν για ήλιο όταν βρέχει.
 Μιλούνε για βροχή όταν τους φήνει ο ήλιος.
 Μιλούνε για θάνατο την ώρα την αγάπης.
 Οι άνθρωποι αγαπιούνται με πάθος, σφαγιάζονται με πάθος,
 γδέρνουν τους άλλους με πάθος. Υπακούοντας σε κάτι ανέκ-
 φραστο
 ετοιμάζουν με αγάπη τα εργαλεία της μεσημβρινής σφαγής.
 Οι άνθρωποι έχουν μπροστά τους φόβο και απόγνωση.
 Ωμότητα που θα πάρουν και θα δώσουν.
 Σε έναν ανάρμοστα θαμπό κύκλο. Όπου πεθαίνουμε μαζί με
 τους νεκρούς –
 γεννιόμαστε πάλι μαζί τους.
 Μέσα στην αγάπη. Μέσα στην ανθρωπότητα.
 Μέσα στον φόβο. Στην απόγνωση και στην απανθρωπιά.
 Ζώντας με ανταλλαγές μέχρι το κουκούτσι των πραγμάτων.
 Ζώντας με ανταλλαγές λοξές μες την ωμότητα.
 Βαδίζοντας λοξά σαν τους καρκίνους.

α14.

(Στο παλάτι της Χώρας των Ευωδίων. Ο Ιωάννης και ο Μεγάλος Βασιλιάς συζητούν.)

ΙΩΑΝΝΗΣ: Μεγάλε Βασιλιά, τα λόγια σου είναι σοφά.
Μα νιώθω πως δεν σου ταιριάζουν. Εσύ είσαι βασιλιάς.
Δεν είσαι σοφός γραμματικός.
Δεν προσμένεις για χρόνια έναν ομοιοκατάληκτο στίχο.
Δεν είναι δουλειά σου οι παραβολές.
Δουλειά του βασιλιά είναι η μοίρα του λαού του.
Το γιάτρεμα της αρρώστιας, η χόρταση της πείνας.
Η ευτυχία των ανθρώπων. Αυτά – κι όχι τα λόγια.

ΜΕΓΑΛΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Έχει ορμή ζωής το θράσος σου, Πρί-
γκιπα Ιωάννη.
Ανάγκη άγρια που ξεπετιέται κάτω απ' την γλώσσα.
Μα άκου και τούτο: Να φοβάσαι όσους θα αλλάξουν τον Καιρό.
Αυτούς που ισιάζουν τη μοίρα των ανθρώπων.
Να φοβάσαι την αγνότητα όταν γίνεται προσταγή.
Την καθαρότητα όταν γίνεται επιταγή. Θεός Λόγος. Δίκιο
του Λαού.

Μόνη βασιλική αποστολή που νιώθω εγώ
είναι να είμαι πιο ανθρώπινος όταν μας κυβερνά ο πόνος –
προσφέροντας πλάτη στην πλάτη, ώμο στον ώμο, χέρι στο χέρι.

Να είμαι πιο θαρραλέος όταν χορεύει ο τρόμος –
γυρεύοντας τη δύναμη ο ένας με τον άλλον.
Και τον καλό καιρό να γεύομαι χαρά και ηδονή
έχοντας στο μυαλό μου πως δεν είναι δώρο
μα καρπός όλης τούτης της ακατανόητης ανθρωπότητας.
Αυτός είναι ο κόσμος μου. Τυφλός και μαγεμένος.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Σε σέβομαι, Μεγάλε Βασιλιά, μα δεν συμφωνώ
καθόλου.

Ξεράστηκα από τη Μήτρα της Απόξεσης
όπου οι άνθρωποι ακονίζουν το δόντι του σκύλου.
Στη χώρα μου οι άνθρωποι σαπίζουνε μέσα στον πόνο και
τη θλίψη.

Υποσχέθηκα να γυρίσω και να την καρπίσω.
Θα κάνω ό,τι χρειαστεί για να ξεριζώσω τούτα τα δεινά.
Θα κάνω ό,τι χρειαστεί. Για να φέρω στον τόπο μου την
αιώνια ευτυχία.

Εγώ κι όχι η μοίρα.
Εγώ και όχι ο Καιρός. Εγώ.
Θα κάνω ό,τι χρειαστεί.

ΜΕΓΑΛΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Μιλᾷς για αιώνια ευτυχία κι όμως
τρομάζω...

Θα ήθελα να σου πω μια ιστορία που κανείς άλλος δεν την ξέρει.
Μια ιστορία μυστική, θαμμένη.
Κάποτε, πριν πολλά χρόνια, ήρθε στην πόλη μας ένας ξένος.
Ένας αλλόκοτος ξερακιανός ταξιδιώτης.
Για μάτια είχε μια σχιστή κόκκινη λάμψη.
Για πρόσωπο ένα βουερό αίνιγμα.
Γύρεψε να μου μιλήσει. Τον δέχτηκα.
Η συνάντησή μας δεν τράβηξε πολύ. Πριν ξημερώσει χάθηκε.

ΑΠΟΞΕΣΗ ή η παγωμένη ΚΑρδιά των ευτυχισμένων ανθρώπων

Μα όπως τον άκουγα ανείπωτος τρόμος γέμισε την ψυχή μου.

Τ ρ ό μ ο ς γ ι α μ έ ν α.

Άκου λοιπόν και νιώσ' το βαθιά στο στέρνο σου –

σαν να 'τανε θαμπή αγάπη.

α15.

(Ο φωτισμός αλλάζει. Είναι προφανές πως ένα γεγονός του παρελθόντος διαδραματίζεται στη σκηνή. Εμφανίζεται ο Ξένος κρατώντας μια μαύρη κασέλα.)

ΞΕΝΟΣ: Μια φλόγα. Λιγνή. Στο πίσω μέρος του μυαλού.

Σκιά. Σπηλιά. Σκοτάδι. Φως.

ΜΕΓΑΛΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Ξένε, ζήτησες να δεις τον Βασιλιά
αυτής της χώρας...

Τι ζητάς να μάθεις και ποιος είσαι;

ΞΕΝΟΣ: Ήρθα να ανταλλάξω φως με σκοτάδι.

ΜΕΓΑΛΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Μη μιλάς με γρίφους, χάνεις τον
καιρό σου. Ποιος είσαι;

ΞΕΝΟΣ: Κάποιος που παράπεσε.

ΜΕΓΑΛΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Το όνομα σου;

ΞΕΝΟΣ: Δεν το αντέχεις. Δεν το αντέχω ούτε εγώ.

ΜΕΓΑΛΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Νιώθω πως χτυπάς κούφια πόρτα.
Πες μου τι ζητάς.

ΞΕΝΟΣ: Περιπλανήθηκα μέσα στους καιρούς.

Θάνατος στο στόμα. Έφτασα εδώ. Έζησα άορατος.

Είδα την Ξηρασία που ερημώνει.
Κατόπιν τις Βροχές που ρημάζουν αυτή τη χώρα.
Τα πρόσωπα ολόκληρα μία ρυτίδα πόνου.
Τα σώματα ζαρωμένα από τον φόβο.
Τα μάτια πρήσκονταν. Περίμενα.
Τώρα τα σώματα τεντώθηκαν.
Χορταίνουν ηδονές. Χορταίνουν ευτυχία.
Ένα όμως ξέρουμε και οι δυο:
Η εποχή θα αλλάξει μέσα σε λίγες νύχτες.
Το μαύρο έντομο κυοφορείται.

ΜΕΓΑΛΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Και συ θέλεις να γίνεις λυτρωτής;
Να σώσεις τον κόσμο από τα δεινά;

ΞΕΝΟΣ: Είσαι δειλός. Η ζωή γλιστράει ανάμεσα στα λόγια σου.

ΜΕΓΑΛΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Η υπομονή μου τελειώνει.

ΞΕΝΟΣ: Οι άνθρωποι είναι δειλοί.

ΜΕΓΑΛΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Πες ό,τι άλλο έχεις να πεις.

ΞΕΝΟΣ: Άκου λοιπόν, τι έχω να σου πω.

Και πιστεφέ με, θα μείνει στο μυαλό σου.
Το μυαλό είναι σαν το λάδι. Αργά απλώνει, νοτίζει παντού.
Βογγάει μαύρο έντομο.
Ο τρελός λαγός. Το μυαλό.
Στο πίσω μέρος. Κρατάω στο χέρι μου ένα πίσω μέρος μυαλού.
Μαύρο φέρετρο βουλωμένο με κερί. Μαύρο κουτί.
Μέσα του μια νυχτερίδα που πάγωσε λίγο πριν ξεφυχήσει.
Μαζί της πάγωσε κι η στερνή πνοή της.
Φαντάσου: Μια ελάχιστη παγωμένη ανάσα. Σαν φλόγα.
Ερχόμαστε μαζί από την παγωμένη άκρη του κόσμου.
Πρήσκονταν ο κόσμος γύρω μας.

Όποιος ανοίξει τη μαύρη κασέλα
και βγάλει τη νυχτερίδα στο φως του ήλιου
θα έχει από την πλάση ό,τι κι αν θελήσει.
Κι αν είναι βασιλιάς, θα ορίζει πια απόλυτα τη μοίρα του
λαού του.

Αυτή είναι η κασέλα. Στα πόδια σου.
Δική σου δίχως αντάλλαγμα. Ως δώρο.
Είναι στο χέρι σου λοιπόν.
Ο πόνος και ο θάνατος των ανθρώπων σου.
Το τέλος της Ξηρασίας. Το σταμάτημα των Βροχών.
Η αιωνιότητα των Ευωδιών. Στο χέρι σου.
Στάζαν αίμα οι καρδιές. Ο τρελός λαγός. Στο χέρι σου.
Μαύρο έντομο. Θηλαστικό. Μητέρα.
Το δώρο μου μπροστά σου.
Θάνατος στο στόμα.

(Ο Ξένος εξαφανίζεται.)

α16.

(Τα φώτα αλλάζουν. Σαν να βγαίνουμε από ένα όνειρο και να γυρίζουμε στο παρόν. Ο Ιωάννης και ο Μεγάλος Βασιλιάς μιλούνε όπως στη σκηνή α14.)

ΜΕΓΑΛΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Τρεις ώρες έμεινα να συλλογιέμαι
στο σκοτάδι.

Κάποτε ήρθε το ξημέρωμα στυφό.

Ήταν ο διάβολος ή ένας σαλτιμπάγκος;

Κι έλεγε την αλήθεια; Έκρυβε τέτοια απάντηση εκείνη η κασέλα;

Μπορούσα να καταργήσω τα δεινά, τη θλίψη και τον φόβο;

Να ορίσω τη μοίρα του λαού, ν' αλλάξω τη ζωή του;

Ν' αλλάξω με μια κίνηση την ίδια τη ζωή;

Για να τα μάθω, αρκούσε να ανοίξω το μαύρο κασελάκι.

ΙΩΑΝΝΗΣ: (Με αδημονία.) Και το άνοιξες...

ΜΕΓΑΛΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Όχι, δεν το άνοιξα...

ΙΩΑΝΝΗΣ: Δεν είναι δυνατόν να μην το άνοιξες.

ΜΕΓΑΛΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Δεν το άνοιξα. Φοβήθηκα.

Όχι όπως φοβόμαστε οι άνθρωποι τον όλεθρο της Βροχής,

την πικρίλα της Ξηρασίας, τα δεινά που σέρνουν.

Φοβήθηκα ανεξήγητα, απόκοσμα, φριχτά.

Τη σκλαβιά της αιώνιας ευτυχίας,
το αιώνιο λυκόφως ή την αιώνια αυγή: το αιώνιο.
Φοβήθηκα την κατάργηση της ματαιότητας και της ομορφιάς,
της θλίψης, της χαράς. Του μίσους. Της αγάπης.
Της ανθρωπότητας.
Φοβήθηκα τον εαυτό μου.
Άφησα τη νυχτερίδα κρυμμένη στο σκοτάδι.
Μέσα στο σφραγισμένο κασελάκι της,
μακριά απ' τους ανθρώπους, μακριά κι απ' τη ζεστή ανάσα
της ζωής.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Δεν είναι δυνατόν να μην το άνοιξεις.

Οι άνθρωποι είμαστε φτιαγμένοι για να ανοίγουμε κλειστές
κασέλες...

ΜΕΓΑΛΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Οι άνθρωποι είμαστε φτιαγμένοι για
να ζούμε με τις κλειστές κασέλες.

Για να τρομάζουμε με τον εαυτό μας. Με τον ίσκιο μας.

ΙΩΑΝΝΗΣ: (Με αποστροφή.) Δ ε ι λ ί α ...

ΜΕΓΑΛΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Βιάζεσαι...

ΙΩΑΝΝΗΣ: Και το κασελάκι; Τι απέγινε το κασελάκι;

ΜΕΓΑΛΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Σκέψου, Πρίγκιπα Ιωάννη...

Τι θα σήμαιναν οι ευωδιές αν δεν ήταν μάταιες;

Τι θα σήμαινε η ομορφιά; Τα τρέμουλα του πιγουνιού;

Τι θα σήμαινε η λαχτάρα; Η αγάπη;

Σε μιαν αιωνιότητα γεμάτη με αδειανές λέξεις

τι θα μπορούσες να νοσταλγήσεις;

Σε μια αφόρητη διάρκεια. Σε έναν μαρμαρένιο κόσμο.

Σε μια ομοιομορφία.

ΙΩΑΝΝΗΣ: (Με έξαψη.) Στα σίγουρα θα πέταξες το κασελάκι
στη φωτιά...

ΜΕΓΑΛΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Μακάρι να με άφηνε το ιερό έθιμο
τούτης της χώρας
που ορίζει πως δώρο που σου δόθηκε μένει πάντα δικό σου –
ούτε να το καταστρέψεις μπορείς ούτε να το δωρίσεις.
Έτσι την κράτησα εκείνη την κασέλα. Θα είναι για πάντα
μαζί μου
κάτω από το βασιλικό κρεβάτι μου, σφαλισμένη, μακριά απ’
όλους.

Κι όταν πεθάνω και με διαδεχθεί ο γιος μου
μαζί μου θα ταφεί κι αυτό στον τάφο μου.
Είσαι ο μόνος που άκουσε αυτή την ιστορία.
Θα γίνεις κι εσύ βασιλιάς και πρέπει να μαθαίνεις.
Να σκέφτεσαι. Να κρίνεις ως πού φτάνουν τα χέρια.
Ως πού απλώνονται. Τι αγγίζουν.
Είτε είναι χέρια βασιλιά είτε παιδιών του ανέμου.

α17.

*(Ο Ιωάννης και ο Πετράν κάθονται στο δώμα τους και μιλούν.
Ξημερώνει.)*

ΙΩΑΝΝΗΣ: Γυρίσαμε τους δρόμους μαζί, Πετράν.

Ο καθένας μας πιστός σε αυτό που ακολουθούσε.

Μια χώρα-μήτρα εχθρική με έδιωξε από κοντά της
κι έτσι αυτοεξόριστος γύρεψα μια απάντηση.

Την απαρχή μιας χαραυγής.

Θα γνώριζα, έλεγα, άξιους ανθρώπους-

άξιους να με μάθουνε τον μυστικό ρυθμό του κόσμου.

Καμιά φορά όμως τα μυστικά φανερώνονται από δειλά
ανθρωπάκια.

Μέσα σε λογής-λογής ανθρώπους βρίσκεται κι αυτό το είδος:
ο άνθρωπος που μπορεί να λυτρώσει και όμως δεν το κάνει,
αυτός που ζει κρυμμένος στο καβούκι του, μέσα στην δική
του κλειστή κασέλα.

Δειλός κι απάνθρωπος μαζί φιλοσοφεί,

λέει παχιά λόγια, βελάζει σοφίες,

παχαίνει τη γαλήνη του νου του με την πείνα των άλλων...

Έτσι κι ο Μεγάλος Βασιλιάς,

έχει το δώρο της αιώνιας ευτυχίας και το κρατά θαμμένο στα
έγκατα του παλατιού.

Μια νυχτερίδα που πάγωσε λίγο πριν ξεφυχήσει
κλεισμένη μέσα σε σφραγισμένο κασελάκι
κι αν βγει στο φως, αλλάζει τη μοίρα κάθε χώρας.
Και ο Μεγάλος Βασιλιάς; Κάθεται άπραγος, με σταυρωμένα
χέρια.

Αναπαύεται μέσα στην πλαδαρή σοφία του.
Ας είχα εγώ το δώρο αυτό στα χέρια μου.
Θα ήταν μια μεγάλη καρδιά που θα ζωογονούσε τον λαό μου.
Η εκπλήρωση του όρκου μου. Το τέλος της κάθε αναζήτησής μου.

(Παύση)

Δεν είναι άδικο να λιώνουνε οι άνθρωποι μέσα στη δυστυχία,
ενώ υπάρχει οριστική λύση;
Τι λες κι εσύ, Πετράν; Γιατί σωπαίνεις;

ΠΕΤΡΑΝ: Γιάννο, εγώ είμαι Τσιγγάνος. Τις νυχτερίδες τις
φοβάμαι.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Μιλάς κουτά, απερίσκεπτα.

Έχει νου η παγωμένη νυχτερίδα;
Ποιος σκέφτεται το καλό και το κακό πέρα απ' τους ανθρώπους;
Ποιος είναι αυτός που ορίζει τη ζωή;
Μονάχα για καλό θα ελευθέρωνα εγώ τη νυχτερίδα.
Μονάχα για καλό θα έβλεπε το φως αυτού του κόσμου.
Και ο ήλιος θα χάιδευε ό,τι απέμεινε απ' το κούφιο της το σώμα.
Ο ολόλαμπρος ήλιος με το μαύρο σκήνωμα:
πόσην χαρά, πόσην ζωή θα έφερνε αυτό το σμίξιμο σε όλους
τους ανθρώπους...

ΠΕΤΡΑΝ: Η νυχτερίδα είναι νεκρή, δεν μπορεί να την χαϊδέψει
πια ο ήλιος.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Θα μπορούσε να δει ξανά το φως,
αν ο βασιλιάς δεν ήτανε ένα δειλό ανθρωπάκι.

ΠΕΤΡΑΝ: Φυσάει αγέρι. Θέλω να παίξω την φλογέρα μου.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Δεν είναι ώρα για μουσική, είναι ώρα για μια
απόφαση.

Μια σωτήρια απόφαση.

Είσαι ευτυχισμένος, Πετράν, με την απλή ζωή σου.

Μα εγώ είμαι φτιαγμένος γι' άλλα πράγματα. Για κάτι ηθικό.

Για ένα ιερό χρέος.

(Παύση)

Απόψε το βράδυ δεν θα παίζεις τη φλογέρα σου στο Κόκκινο
Παλάτι;

ΠΕΤΡΑΝ: Ναι, απόψε θα παίξω.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Και θα παίζεις τόσο καλά που όλοι θα μαγευτούνε;

ΠΕΤΡΑΝ: Θα παίξω γιατί ο αγέρας με τραβά γι' αυτό κι όχι
για άλλο λόγο.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Θα τους μαγέψεις όλους.

Κι εμένα θα με μαγέψεις, Πετράν.

Θα με μαγέψεις, θα χαθώ...

Θα είναι σαν να επέστρεψα σε μια παλιά πατρίδα...

α18.

(Ο Ιωάννης βλέπει στο όνειρό του την πεθαμένη μητέρα του. Μπορεί να είναι μια γυναίκα, ένας ίσκιος. Ή μπορεί να είναι μόνος του στη σκηνή και να απαγγέλλει αυτός τα λόγια της Βασίλισσας. Και να κρατάει αυτός ο ίδιος το μαχαίρι.)

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ: Το αίμα της αρχής. Το αίμα του τέλους.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Ποια είσαι;

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ: Αίμα. Ανυπόμονο αίμα. Για σένα και για μένα.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Μητέρα...

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ: Αίμα.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Τι κρατάς; Ποια δύναμη σε έφερε μπροστά μου;

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ: Κρατάω το μαχαίρι μας.

Η λεπίδα της ζωής σου. Του θανάτου μου.

Αυτή σε γέννησε.

Σε ξεδιάλεξε από τα φίδια του στήθους μου.

Αυτή η λεπίδα είναι ο μόνος γονιός σου.

Πήρε θέρμη κορμιού.

Έδωσε άκαμπτη παγωνιά.

Κράτα το όπως εγώ. Ως το τέλος.

Αυτό μας εξανθρώπισε.
Μας χώρισε. Μας ένωσε.
Είμαστε δάκρυα όλοι.
Μας βάφτισε στο αίμα.
Αίμα αρχής και αίμα τέλους. Αίμα. Ενιαίο.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Με απειλεί. Παρ' το από μπροστά μου.
Είμαι ζωή κι έχω πολλά να κάνω.

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ: Ο κόσμος φτιάχτηκε νωρίς. Πια είναι αργά.
Η σπορά έχει γίνει. Εσύ.
Έρθεις αργά. Στο σουρούπο.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Γιατί ήρθες; Τι γυρεύεις από μένα;
Ο κόσμος γκρεμίζεται...

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ: Ο κόσμος χάνει.
Κουφάρι γεμάτο με τα φίδια μιας νέας αρχής.
Να το μαχαίρι. Δικό σου.
Οι άνθρωποι συμπληρώνονται με το μαχαίρι.
Φλεγόμενα άνθη στο τέλος της σκέψης.
Το μαχαίρι της απόξεσης.
Έτσι είναι κι ο κόσμος. Μια απόξεση.
Όχι ματαίωση μα ολοκλήρωση.
Ζωή και θάνατος. Αρχή και τέλος.
Ολοζώντανα φίδια που θα ελευθερωθούν.
Μια αναγέννηση γεμάτη φως. Απαύγασμα.
Είμαστε μια απόξεση. Μια ανθρωπότητα.
Ένα μαχαίρι.
Κράτα το τώρα εσύ.
Έρθα από το έγκατα να σου το δώσω.
Παρ' το, παρ' το. Αγάπησέ το.

ΑΠΟΞΕΣΗ ή η παγωμένη ΚΑρδιά των ευτυχισμένων ανθρώπων

Μπήξ' το βαθιά στη Μήτρα.

Τη Μήτρα της Απόξεσης.

(Η Βασίλισσα/ο Ίσκιος/το ίδιο του το χέρι μαχαιρώνει τον Ιωάννη.)

α19.

(Ο Ιωάννης βλέπει ένα δεύτερο όνειρο. Ή μπορεί να είναι συνέχεια του προηγούμενου ονείρου. Είναι ο Ξένος που άφησε την παγωμένη νυχτερίδα. Μπορεί να είναι ο ίδιος ηθοποιός με τη μητέρα του προηγούμενου ονείρου. Μπορεί ο Ιωάννης να μιλάει μόνος του σαν εγγαστρίμυθος. Ή κι έχοντας μαχαιρωθεί στην προηγούμενη σκηνή να είναι τώρα ξαπλωμένος και να λέει τα λόγια του σαν μέσα στον ύπνο του – ενώ λίγο πιο πέρα στέκεται ο Ξένος και του μιλάει. Ο Ξένος μπορεί να είναι ακόμη και κοράκι στο παράθυρο. Ή μια πελώρια νυχτερίδα. Ή κάτι άλλο.)

ΞΕΝΟΣ: Μαύρο κουτί. Σκοτάδι. Σαν το λάδι.

Σήκωσε την πέτρα. Έλα να με ξυπνήσεις.

Μαύρο κουτί. Μυαλό.

Δεν υπάρχει, αν δεν το ανοίξεις.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Μυαλό. Μαύρο κουτί.

ΞΕΝΟΣ: Σπάσε τον πάγο. Με πλακώνει.

Άνοιξε το μαύρο κουτί.

Τράβηξέ με έξω, άσε με να αναδυθώ.

Ανύψωσε τα χέρια, δώσε το παράγγελμα:

«Σήκω από το μαύρο κρεβάτι σου.

Ελευθερώσου από το φύχος.

Σήκω και βγες να ανασάνεις.»

ΙΩΑΝΝΗΣ: Είσαι εσύ. Μυαλό. Η τέλεια λύση.

ΞΕΝΟΣ: Λύση και ανάγκη μαζί. Μονόδρομος.

Μη με αφήσεις. Ο πάγος είναι αβάσταχτος.

Όξει δειλία ο κόσμος. Γέρνει και γκρεμίζεται.

Λοξοδρομεί ανήμπορος. Παράλυτος σαν γέρος.

Γεννήθηκες εσύ για να τον στερεώσεις.

Έλα στα έγκατα να με βγάλεις. Έξω.

Σπάσε τον πάγο. Με πνίγει.

Φυλακίζει την ανάσα μου.

Τρύπησέ τον. Ξύσ' τον με τα νύχια σου.

Ο άνθρωπος καθαίρει.

Μάτωσέ τον.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Ναι... ναι... Είναι η μόνη λύση.

ΞΕΝΟΣ: Σκια. Σπηλιά. Σκοτάδι, φωτιά.

Βγάλε με στο φως. Φως στην παγωμένη ανάσα.

Δείξε τα νύχια σου στη μοίρα.

Ποτέ ξανά στον θάνατο. Η μόνη σου ελπίδα.

Ποτέ ξανά. Στα έγκατα.

Ευτυχία. Αιώνια ευτυχία. Απλώνει.

(Ο Ξένος εξαφανίζεται.)

ΙΩΑΝΝΗΣ: Ναι. Απλώνει. Ευτυχία.

Ο κόσμος καθαίρει. Ο κόσμος μυρίζει. Στα έγκατα.

(Ο Ιωάννης ανοίγει τα μάτια, πετιέται. Το όνειρο χάνεται.)

Ήδη μυρίζει ο κόσμος.

α20.

(Οι τρεις γέροντες σύμβουλοι της χώρας των Ευωδιών.)

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Α: Έφυγε.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Β: Στ' αλήθεια έφυγε.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Γ: Το έσκασε.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Α: Ένας κλέφτης.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Β: Ένας κλέφτης. Μέσα στη νύχτα.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Γ: Έκλεψε κι έφυγε.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Α: Δεν θα ξαναφανεί ποτέ πια.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Β: Κρίμα στην καταγωγή του.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Γ: Κρίμα και σε αυτόν που τον φιλοξένησε.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Α: Τον έκλεψε. Έκλεψε τον Μεγάλο Βασιλιά.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Β: Έκλεψε κι εμάς.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Α: Τη Χώρα των Ευωδιών...

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Β: Τους κήπους της και τον ζεστό αέρα.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Γ: Κι ο Βασιλιάς αμίλητος.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Β: Ψελλίζει υπνωτισμένος. Μιλᾶ για δεινᾶ.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Α: Κάτι κακὸ συνέβη.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Γ: Κανείς δεν το περίμενε.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Β: Ἐκλεψε κι ἔφυγε.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Γ: Ἐκλεψε κάποιο μυστικὸ.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Α: Το ἄρπαξε και χάθηκε.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Β: Να τον αναζητήσουμε.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Γ: Να μάθουμε τι πήρε.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Α: Αδύνατο. Ἐφυγε το ξημέρωμα.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Γ: Ἢδη θα εἶναι σ' ἄγνωστα μονοπάτια.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Β: Επιστρέφει.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Α: Αλίμονο επιστρέφει...

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Γ: Κι ο φίλος του, ο Τσιγγάνος;

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Β: Ακόμη ἐδῶ.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Α: Κι αὐτὸς προδομένος.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Γ: Μόνος με τη φλογέρα του.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Β: Τι ἀπομένει;

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Α: Το φέλλισμα του Βασιλιά.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Γ: Κάτι κακὸ θα συμβεῖ.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Α: Κάτι ἤδη συμβαίνει.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Γ: Τρέχει μακριὰ σαν ζῶο, δίχως φρένο.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Β: Πάει τυφλᾶ ἔτσι ὅπως ἦρθε.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Α: Τυφλός λαγός.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Β: Με την κλεψιά του βαθιά μες στην κοιλιά του....

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Γ: Σαν Θείο Βρέφος.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Α: Σαν σαΐτα. Που ξεπετιέται από τα έγκατα και
διασχίζει...

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Β: Κάπου θέλει να φτάσει.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Γ: Κι έπειτα;

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Α: Έπειτα έρχεται ένας σκοπός.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Γ: Ποιος σκοπός;

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Α: Μια λύση. Μια μεγάλη επίλυση.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Γ: Μια διευθέτηση.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Β: Μια τακτοποίηση.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Α: Μια επαναδιάταξη.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Γ: Κάτι θα συμβεί.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Α: Ίσως ήδη συμβαίνει.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Β: Βουβαίνονται τα αηδόνια.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Α: Στεγνώνει ο λαϊμός τους.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Γ: Ρυτιδιάζει η γη και κόβεται.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Α: Στερεύουν τα ποτάμια.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Γ: Απόκοσμα δεινά, άλλα απ' αυτά που ξέρουμε.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Β: Στεγνώνουν οι άνθρωποι.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Α: Ρουφιέται σταχτί αίμα.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Γ: Γεννιούνται νεκρά πλάσματα που ακόμη ανα-
σαίνουν.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Α: Γεννιούνται και στεγνώνουν.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Β: Στεγνώνουν.

ΓΕΡΟΝΤΑΣ Γ: Στεγνώνουν για πάντα.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΡΑΞΗ

β1.

(Οι σύμβουλοι της Λυκοφωλιάς συζητούν στο παλάτι για την επιστροφή του Ιωάννη.)

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ Α: Επέστρεψε.

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ Γ: Επέστρεψε αγνώριστος.

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ Α: Αγνώριστος και έτοιμος.

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ Β: Έτοιμος να κάνει τι;

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ Γ: Έτοιμος να αναλάβει.

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ Β: Να αναλάβει μόνος του...

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ Γ: Δεν θα αναλάβει μόνος του.

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ Α: Δεν γύρισε μόνος του.

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ Γ: Κάτι φέρνει μαζί του.

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ Α: Κάτι κρατά, δεν τ' άφησε απ' τα χέρια.

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ Γ: Στην αγκαλιά του το φυλάει, σαν μωρό.

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ Α: Και δεν μιλά.

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ Β: Δεν μίλησε ακόμη;

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ Γ: Μίλησε στον πατέρα του λίγο πριν ξεφυχήσει.

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ Α: Του μίλησε ο πατέρας του λίγο πριν ξεφυχήσει.

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ Γ: Μάζεψε τις δυνάμεις του. Είπε για τα δεινά μας.

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ Α: Του ζήτησε να έχει πίστη και ελπίδα.

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ Γ: Δικαιοσύνη και επιείκεια.

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ Α: Ανθρωπιὰ για όσο βασιλεύει.

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ Γ: Και ενθύμηση για όσο είναι άνθρωπος.

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ Α: Στη σκέψη του να έχει το μαχαίρι.

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ Γ: Αυτό που θα συντροφεύει τώρα πια τον
Βασιλιά στον ύπνο.

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ Α: Απ' τον νου του να μην σβηστούν ποτέ οι
κηλίδες του θανάτου.

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ Γ: Να μένουν για πάντα εκεί.

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ Α: Κι ύστερα ήρθε ο ρόγχος.

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ Γ: Οι τελευταίες λέξεις του καθώς τον έπαιρνε
το σκοτάδι.

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ Α: «Ο Άνθρωπος καθαίρει.»

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ Β: Σαν τελευταία κρίση.

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ Γ: Σαν παράπονο...

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ Α: Σαν σφύριγμα του ανέμου.

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ Β: Σαν μαστιγιά...

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ Γ: Ο άνθρωπος...

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ Α: ... κα – θαί – ρει...

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ Β: Τέτοια λόγια άκουσε απ' τον πατέρα του...

Και τι να πει αυτό;

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ Γ: Κάτι σαν κληρονομιά;

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ Α: Κάτι σαν όπλο;

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ Β: Κι ο Ιωάννης; Έμεινε βουβός;

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ Γ: Τα λόγια του Ιωάννη τα πήρε ο αέρας.

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ Α: Δυο λέξεις πρόφτασε να πει προτού να καταλάβει...

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ Γ: Τις πρόφερε μ' άλλη φωνή, σαν να ήταν μαγεμένος.

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ Β: Τι είπε; Ποια ήταν τα λόγια του;

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ Α: Μαύρο κασελάκι.

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ Β: Μαύρο κασελάκι;

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ Α: Μαύρο κουτί.

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ Β: Τι θα πει μαύρο κουτί;

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ Γ: Αιώνια ευτυχία.

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ Β: Τι θα πει αιώνια ευτυχία; Τι εξηγήσεις έδωσε;

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ Α: Τίποτα δεν εξήγησε.

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ Γ: Ο βασιλιάς ήταν νεκρός.

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ Α: Τα λόγια του γιου του ποτέ δεν έφτασαν στ' αφτιά του.

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ Β: Τώρα εμείς θα ακούσουμε τι φέρνει.

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ Γ: Αιώνια ευτυχία... Ενώ οι αποθήκες είναι
ἄδειες;

Κι οι άνθρωποι πεθαίνουν στα ρείθρα;

Κι οι στρατιώτες κουβαλάνε τα πτώματα;

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ Β: Στη χώρα της Λυκοφωλιάς;

ΣΥΜΒΟΥΛΟΙ Α & Γ (μαζί): ...στη Μήτρα της Απόξεσης;

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ Β: Σε μια κασέλα...

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ Γ: Σ' ένα κιβούρι...

ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ Α: Σ' ένα μπισίκι...

ΣΥΜΒΟΥΛΟΙ Α & Γ (μαζί): ...στη Μήτρα της Απόξεσης.

β2.

(Ο Ιωάννης στέκεται στο κέντρο της σκηνής και στρέφεται προς το κοινό. Μα δεν κοιτάζει κανέναν στα μάτια. Κοιτάζει στο τίποτε. Νεκρό βλέμμα. Ανέκφραστο. Στο τίποτε. Καθώς μιλά ανοίγει το κασελάκι, βγάζει τη νυχτερίδα και υψώνει τα χέρια του κρατώντας στις χούφτες του το «παγωμένο ποντίκι της νύχτας». Αν αυτό δεν κριθεί ταιριαστό, η νυχτερίδα μπορεί να εμφανιστεί με οποιονδήποτε άλλο τρόπο κατά τη διάρκεια του μονολόγου.)

ΙΩΑΝΝΗΣ: Στο στήθος των πιο βαθιών ονείρων μας βρίσκεται
μια σπορά γεμάτη μαύρο φως
πιο σκοτεινή από τα έγκυρα του νου
πιο λαμπρή από το αίμα που τινάζεται,
πιο καθαρή από το δάκρυ,
γιατί είμαστε γιοι του ανθρώπου.
Άντρες και γυναίκες της Λυκοφωλιάς...
Στο στήθος των πιο βαθιών ονείρων μας σαλεύει
μια λευκή αγάπη σαν ξεχασμένη εντολή
άνθος στιλπνό κάτω απ' τα ανάρμοστα δέντρα.
Ολόλαμπρο.
Αφεγάδιαστο.
Αμόλυντο.

Διψᾷει φως, διψᾷει μιαν αἰώνια λιακάδα.
Δεν σβήνει όσο κι αν την σκεπᾶσουμε,
δεν κοιμάται κι ας τη νάρκωσε το μαύρο φως,
δεν αμαυρώνεται κι ας αναπνέει στάχτες
γιατί οι γιοι του ανθρώπου γυρεύουνε Πατέρα.
Ἄντρες και γυναῖκες της Λυκοφωλιάς...
Στο στήθος των πιο βαθιῶν ονείρων μας
μας περιμένει
μια Καρδιά,
μια νυχτερίδα.
Γιατρεῦει ὅλα τα δεινά, αν δει το φως της μέρας.
Γλυκαίνει το πικρὸ νερὸ,
ξορκίζει τα μαύρα κενά του ουρανοῦ,
κλειδώνει την πύλη της αβύσσου.
Επαναφέρει στην αρχή, στον καθαρὸ πυρήνα.
Αφαιρεῖ.
Ανθρωπίζει τη ζωή, οδηγεῖ, ιχνηλατεῖ.
Σφυρηλατεῖ το νόημα.
Σβήνει κάθε ματαιότητα,
ισιάζει κάθε ἀτέλεια,
λευκαίνει,
αφαιρεῖ.
Εγκαθιδρύω, λοιπὸν
την ἀπαρχή των ημερῶν.
Την ἀπαρχή των αἰώνων,
την ἀπαρχή του χρόνου,
την ἀπαρχή της σκέψης,
την ἀπαρχή του νέου στέρνου των ανθρώπων.
Εγκαθιδρύω.

ΑΠΟΨΕΣΗ ή η παγωμένη ΚΑρδιά των ευτυχισμένων ανθρώπων

Μια Νέα Υγεία που θα κατισχύσει κάθε παλιάς απελπισίας,
τον ανεπίστρεπτο Άνεμο,
τη Δικαίωση της Φύσης,
το καθάριο τέλος κάθε αναζήτησης.
Εγκαθιδρύω την Καρδιά μας.
Εγκαθιδρύω.
Κοιμηθείτε. Κοιμηθείτε γαλήνια.
Στο στήθος των πιο βαθιών ονείρων μας
χτυπά και θα χτυπάει η Καρδιά Μας.

β3.

(Η Άννα και ο Ιωάννης στο παλάτι. Η Άννα μουρμουρίζει ένα μελαγχολικό τραγούδι.)

ΙΩΑΝΝΗΣ: Λευκάνθη, είσαι πάντα βυθισμένη στα τραγούδια σου.

ANNA: Άννα με λένε, Κύριέ μου...

ΙΩΑΝΝΗΣ: Κάποτε ήθελες ν' αλλάξει το όνομά σου.

ANNA: Και με έκανες λουλούδι. Λευκό λουλούδι...

ΙΩΑΝΝΗΣ: Ναι, λουλούδι. Όνομα λευκής αγάπης.

ANNA: Αυτό μου φύλαγες... Λευκή αγάπη...

ΙΩΑΝΝΗΣ: Αυτό σου φύλαγε το πεπρωμένο μας.

Λευκή αγάπη, πανάχραντη, ιερή.

Α ν τ ά ξ ι ά σ ο υ .

ANNA: Και τα δηλητηριασμένα λουλούδια της λίμνης...

Τι απέγιναν αυτά;

ΙΩΑΝΝΗΣ: Ό,τι είναι νοσηρό θα ξεχαστεί.

Ό,τι είναι σάπιο θα πέσει.

ANNA: Παγωμένες ανάσες τα κυκλώνουν...

Σαβανώνονται τώρα τα δηλητηριασμένα λουλούδια.

Τυλίγονται στα έγκατα του πάγου.
Νεκρώνουν το γλυκό τους δηλητήριο.
Νεκρώνουν.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Σώπασε – και μην μιλάς για δηλητήριο.
Ό,τι ήταν σάπιο έπεσε,
η Καρδιά μας το κάνει παρελθόν,
το εξαλείφει.
Λευκό φως, καθαίριο, έσωσε τη ζωή.
Χωρίς κηλίδες, χωρίς κενά άπλωσε στην ψυχή μας.
Μας ολοκληρώνει.
Εις τους αιώνες.

ANNA: Βαθιά μαυρίλα ή αγνό φως;
Έγκατα που κοχλάζουν ή αιωνιότητα που ακινητεί;
Σκοτεινή αγάπη ή λευκή, όπως τη λες;
Τι καταστρέφει τη ζωή;
Τι είναι η ζωή; Ποιο δηλητήριο και πιο ελιξίριο;
Και η δική σου η καρδιά...
Πες μου γι' αυτήν, Ιωάννη...

ΙΩΑΝΝΗΣ: Λευκάνθη, μία είναι η Καρδιά μας.
Εκεί ψηλά την βλέπεις.
Εις τους αιώνες.

ANNA: Η δική μου έμεινε πίσω.
Σαν να μην ακολουθεί...
Σαν να κοιτάζει αλλού...

ΙΩΑΝΝΗΣ: Έχε πίστη. Μ' άκουσες στο διάγγελμα.
Μένει τώρα να δεις. Να δεις και να πιστέψεις.
Εκεί ψηλά, με ακούς;

ANNA: Εκεί ψηλά κι όχι εδώ.

Φοβάμαι. Γι' αυτά που είδα. Κι αυτά που θα δω.

Κάποτε ανέβαινες στην πιπεριά, θυμάσαι;

ΙΩΑΝΝΗΣ: Δεν υπάρχει πια φόβος. Μη φοβάσαι.

Δεν περπάτησα μάταια στην ερημιά του κόσμου.

Η Καρδιά μας σκέπει τον Καιρό.

Ο κόσμος καθαρίζει.

Δεν υπάρχει φόβος ούτε πόνος

ούτε λύπη ούτε παράπονο.

Ο κόσμος καθαρίζει μες στην λευκή αγάπη.

Εις τους αιώνες.

ANNA: Δεν σε ρωτώ για τον φόβο.

Για την καρδιά σου σε ρωτώ...

ΙΩΑΝΝΗΣ: Δεν υπάρχει η καρδιά μου –

υπάρχει ετούτη εδώ η νυχτερίδα.

Αλλού μας οδηγεί- νέα πνοή, νέα Καρδιά, αναίμακτη.

Θα σβήσει ό,τι ξέραμε, θα γίνει ένα με μας.

Θ α γ ί ν ε ι ε μ ε ί ς ...

(Ο Ιωάννης συνεχίζει.)

ANNA: (Μονολογεί) Αναίμακτη, νέα καρδιά,

χωρίς αίμα να σπρώχνει και να σπρώχνεται,

δεν την λέω εγώ καρδιά.

ΙΩΑΝΝΗΣ: (Σαν να μην την ακούει.)

...σαν όνειρο που δεν θυμάσαι όταν ξυπνάς.

Έτσι θα ριζωθεί. Έτσι και δεν θα ξεκολλάει πια απ' τη σάρκα μας.

Δεν θα ξεριζώνει από μέσα μας.

Θα γίνει εμείς.

Εις τους αιώνες.

β4.

(Τρεις υπασπιστές του Ιωάννη μιλούνε στο παλάτι. Είναι οι τρεις σύμβουλοι που μιλούνε στη β1. Στα λόγια τους ενθουσιασμός και προσμονή.)

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: Ο νέος χρυσός μας κόσμος ανέτειλε...

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: Ανέτειλε.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: Θρέφεται.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: Χτίζεται.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: Μεγαλώνει.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: Απλώνεται.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: Απλώνεται χρυσός.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: Στιλπνός σαν το ατσάλι.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: Λευκός σαν την αγάπη.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: Διάφανος σαν τον αέρα.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: Δίκαιος σαν τον καθρέφτη.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: Τον βλέπουμε μπροστά μας.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: Είμαστε οι ευτυχισμένοι άνθρωποι.

- ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: Αληθινά κι αιώνια ευτυχισμένοι.
- ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: Αληθινά περήφανοι για την αιώνια ευτυχία.
- ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: Αποξέστηκαν τα κτηνώδη ένστικτα.
- ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: Αποξέστηκαν οι βδελυρές φαντασιώσεις.
- ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: Το δόντι του σκύλου.
- ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: Ο στάβλος της ηδονής.
- ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: Η έκσταση του ζώου.
- ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: Αποξέστηκαν.
- ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: Η ανάσα της φρίκης.
- ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: Του φόβου.
- ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: Του μίσους.
- ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: Απόξεσμα έγινε ο Θεός.
- ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: Ο Διάβολος.
- ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: Ο εαυτός...
- ΥΠΑΣΠΙΣΤΕΣ Α, Β & Γ: Ο εαυτός...
- ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: Οι μαύροι εφιάλτες του ύπνου μας.
- ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: Εφιάλτες δεν θα δούμε πια στα όνειρά μας.
- ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: Απόξεσμα και ο σπασμός του πόνου.
- ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β & Γ: Είμαστε οι ευτυχισμένοι άνθρωποι.
Δεν ξέρουμε τι είναι ο σπασμός του πόνου.
- ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: Δεν ξέρουμε πώς πέφτει η σκιά της τύφης.
- ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: Μια απόξεση μας γονιμοποιεί...

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: Είμαστε οι ευτυχισμένοι άνθρωποι.

Δεν ξέρουμε την έξαψη της ντροπής στα μάγουλα του κόσμου.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: Δεν ξέρουμε το χίτρινο σύννεφο της οργής.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: Δεν το είδαμε ποτέ.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: Κι ούτε έχουμε πια λόγο να κλαίμε.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: Βουητό χαμού δεν βγαίνει απ' τα πνευμό-
νια μας.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: Γιατί είμαστε αιώνια ευτυχισμένοι.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: Πιστεύουμε όλοι σε μια Καρδιά.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: Ναός της η Πλατεία της Καρδιάς μας.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: Πιστεύουμε σε μια Καρδιά.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: Στην Καρδιά μας.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: Κι ο κόσμος έτσι αρχίζει.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: Ο κόσμος αρχίζει...

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: Πιστεύουμε στην Καρδιά μας.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: Έτσι αρχίζει ο κόσμος...

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: Έτσι αρχίζει ο κόσμος...

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: Ναι, έτσι αρχίζει ο κόσμος...

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: Μ ε μ ι α ν α π ό ξ ε σ η .

β5.

(Ο Ιωάννης στη σκηνή. Φως λευκό, υπερβολικό – τέτοιο που θαμπώνει την εικόνα. Ίσως μιλάει σε ένα χωνί – ή σε κάτι άλλο.)

ΙΩΑΝΝΗΣ: Έναν χρόνο μετά
η Καρδιά μας
σκέπει τούτον τον Αγώνα.
Έναν χρόνο μετά
η Καρδιά μας
κεντά τον αγέρα με γάρφαρες κλωστές.
Έναν χρόνο
η Καρδιά μας
ελευθερώνει
τους Αιώνες.
Τώρα
εγώ
αποκεφαλίζω
ό,τι δεν είναι η Καρδιά μας,
κάθε μνημείο θλίψης,
κάθε καιρό της φρίκης
όπου τραγουδιόταν τραγούδια της φρίκης,
κάθε λέξη της απελπισίας,
κάθε τελικό σύμφωνο της παλιάς μοίρας,

τῶρα ἐγὼ
 ἀποκεφαλίζω
 κάθε ποίημα,
 κάθε βιβλίο,
 κάθε ἐπιστολή,
 κάθε δαχτυλίδι,
 κάθε κόσμημα,
 κάθε εἰκόνα,
 κάθε τραγούδι,
 ἀπὸ
 κεφαλίζω
 κάθε ἀγαλμα,
 κάθε σκιάχτρο,
 κάθε ἴσκιο,
 το δόντι του σκύλου,
 τῶρα
 ἐγὼ
 ἀπὸ
 κεφαλίζω
 κάθε ἀνόσιο προσκύνημα,
 κάθε πορφυρισμένη λόγχη,
 κάθε σκασμένο ρόδι,
 ἀπὸ
 κεφαλίζω.
 Τῶρα
 ἐγὼ
 κάθε φράχτη ἀγκαθωτό,
 κάθε γλώσσα διχαλωτή,
 το σφύριγμα του δᾶσους,
 τη φενάκη της πεταλούδας,
 το χῶμα

από
κεφαλίζω
ό,τι δεν είναι η Καρδιά μας
εγώ τώρα
από
κεφαλίζω
τον τρελό του βασιλιά,
το άσκοπο ταξίδι,
τα σηκωμένα κύματα,
τα κίτρινα νερά.
Αποκεφαλίζω
τα κίτρινα νερά.
Τη βροχή τους.
Τη λάσπη τους.
Τη μνήμη τους.
Τώρα
εγώ
από
κεφαλίζω
το μαχαίρι στο προσκεφάλι
τα φυλαχτά των προγόνων
τα μαύρα πιόνια
τα γυμνά πορτραίτα.
Τώρα
εγώ
από
κεφαλίζω
το εκατόφυλλο ρόδο,
τη θαμπή γονιμότητα,
την ταπεινή μολόχα,
το κακό αίμα,

τα δάκρυα,
την εγκαρτέρηση.
Τα σαπισμένα νούφαρα,
τα σβησμένα αστέρια,
τα πέτρινα χαλάσματα,
τις απελπισμένες σχεδίες
εγώ
τώρα
από
κεφαλίζω
τους άλυτους κόμπους,
τις έρημες χώρες,
τους τελευταίους ρόγχους
τα μάγια της φλογέρας.
Τα βρέφη στη μήτρα
αποκεφαλίζω.
Τώρα
εγώ
από
κεφαλίζω
τη χώρα Λυκοφωλιά
το όνομα αυτής
και στο εξής
Ευημερία.
Από
κεφαλίζω.

β6.

(Τρεις γυναίκες στη σκηνή. Είναι οι ακόλουθοι της Αδελφής Λευκάνθης. Μιλούν χαμηλόφωνα. Σχεδόν συνωμοτικά.)

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Α: Είναι ένα πουλί. Ένα κόκκινο πουλί.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Β: Είναι μια πληγή. Μια πληγή που αιμορραγεί.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Γ: Είναι μια καρδιά.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Α: Κεντά όλη μέρα.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Β: Και τη νύχτα.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Γ: Είναι η καρδιά της.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Α: Την ώρα του δειλινού δακρύζει.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Β: Δεν υπάρχει πια δειλινό.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Γ: Υπάρχει μόνο το δάκρυ της.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Α: Μα τώρα υπάρχει η Καρδιά μας...

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Β: Ναι, είμαστε ευτυχισμένοι...

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Γ: Εκείνη δεν είναι...

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Α: Πώς μπορείς να προφέρεις κάτι τέτοιο;

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Β: Δεν φοβάσαι μην σε ακούσουν;

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Γ: Φοβάμαι. Μα η Πριγκίπισσα δεν είναι
ευτυχισμένη.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Α: Δεν είναι πια Πριγκίπισσα... Είναι η Αδελ-
φή Λευκάνθη...

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Β: Η παιδική φίλη του Βασιλιά. Αυτή που
βαδίζει μαζί του στον κήπο...

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Γ: Είναι η πριγκίπισσα Άννα – και κεντάει μια
κόκκινη ματωμένη καρδιά...

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Α: Μια ματωμένη καρδιά. Αιμορραγεί.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Β: Δεν υπάρχει αίμα στη χώρα της Ευημερίας.
Μόνο λευκές καρδιές...

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Γ: Έχουμε εμείς λευκές καρδιές; Είναι αλήθεια
αυτό;

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Β: Αυτή είναι τώρα η αλήθεια μας.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Α: Αυτή πρέπει να είναι η Αλήθεια...

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Γ: Κι εκείνη που αιμορραγεί; Που κεντάει την
καρδιά της ολοκόκκινη;

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Α: Κι ας τη βάφτισε Αδελφή Λευκάνθη....

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Β: Κι ας είναι η πιο κοντινή στην Βασιλιά...

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Γ: Εκείνη λαχταρά...

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Β: Τι λαχταρά;

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Α: Προσέχετε τα λόγια σας...

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Γ: ...να δικαιώσει αυτός την προσμονή της...

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Β: ... να πάψει να την λέει αδελφή του...

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Α: Προσέχετε τα λόγια σας, σας λέω...

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Γ: ...να μοιραστούν τρέμουλα, υγρά, το μέγα
ρίγος...

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Β: ...αίμα από την καρδιά της.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Γ: Αυτό κεντά μέρα-νύχτα.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Β: Κεντά την προσμονή.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Γ: Κεντά τη λαχτάρα.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Β: Το βαθύ βλέμμα.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Γ: Τη θύμηση του ονείρου.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Β: Την παραφορά.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Α: Προσέχετε τα λόγια σας.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Γ: Μα η Αιώνια Ευτυχία έχει απλωθεί μέσα του.

Σαν τρομερός καθρέφτης που κλείνει γύρω του.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Β: Ίσως εκείνη να τον ραγίσει.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Γ: Μακάρι να τον σπάσει.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Α: Πάψτε επιτέλους.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Γ: Κανείς δεν μας ακούει.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Α: Μα ακούει η Καρδιά μας. Όπου κι αν είμαστε
ακούει η Καρδιά μας.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Β: Δεν βλέπει τα κεντήματα;

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Α: Δεν τα αναγνωρίζει. Μόνον ακούει.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Γ: Ούτε και νιώθει το αίμα που φλέγεται.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Α: Ούτε ποια δύναμη κυβερνά τη ματωμένη Άννα.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Γ: Όπως τότε, τον καιρό της απουσίας του.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Α: Τότε που φιθύριζε μηνύματα στα χελιδόνια.
Στους ανέμους.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Β: Τότε που αρνήθηκε κάθε πρόταση γάμου –
κάθε υπόσχεση της αγάπης.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Γ: Τότε που τον περίμενε.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Β: Τον περίμενε κεντώντας.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Γ: Κεντώντας με το αίμα της.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Α: Να προσέξουμε τα λόγια μας, να προσέξουμε
τι θα πούμε...

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Β: Ό,τι κι αν πούμε, το αίμα θα κυλήσει.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Γ: Ό,τι κι αν πούμε, το αίμα θα βιάσει τούτη
την αρένα.

β7.

(Άννα και Ιωάννης. Σε ένα ζοφερό μαύρο σκηνικό. Σαν ένα μεγάλο μπάζωμα.)

ANNA: (Σαν υπνωτισμένη.) Ενθύμηση...

ΙΩΑΝΝΗΣ: Λευκάνθη... Αδελφή μου...

ANNA: (Δεν γυρίζει να τον κοιτάξει.) Βασιλιά μου...

ΙΩΑΝΝΗΣ: Ευτυχώς σε βρήκα, αδελφή...

Έδωσα εντολή να σε φωνάξουν μα οι υπασπιστές δεν σε έβρισκαν πουθενά...

Τότε κατάλαβα...

ANNA: Τι κατάλαβες...

ΙΩΑΝΝΗΣ: Πως θα ήσουν εδώ...

ANNA: Τι θα πει εδώ;

ΙΩΑΝΝΗΣ: Εδώ που ήτανε η σαπισμένη λίμνη...

ANNA: (Γυρίζει και τον κοιτάζει.) Ήταν η λίμνη μας...

ΙΩΑΝΝΗΣ: Ήτανε μια εστία μικροβίων...

ANNA: (Αποστρέφει το βλέμμα.) Εσύ ξέρεις...

ΙΩΑΝΝΗΣ: Στ' αλήθεια, τι κεντάς;

ANNA: (Τραβιέται) Τίποτε... Κεντάω για να περάσει η ώρα...

ΙΩΑΝΝΗΣ: Άσε με να δω...

ANNA: Τίποτε σου λέω...

ΙΩΑΝΝΗΣ: (Με αλλαγμένη φωνή.) Λευκάνθη, σε διατάζω.

(Η Άννα, παραιτημένη, του το δείχνει...)

ΙΩΑΝΝΗΣ: (Και πάλι με αλλαγμένη φωνή, χαρούμενη.)

Μα είναι θεσπέσιο...

Ένα τέλειο άνθος...

ANNA: Άνθος...

ΙΩΑΝΝΗΣ: Ζωγράφισες τον κόσμο μας ως ένα ανθισμένο άνθος...

Είναι στ' αλήθεια υπέροχο...

Ήρθαν χθες το βράδυ και μου είπαν παράξενα πράγματα για
σένα...

Πως δεν γιορτάζεις, δεν δοξολογείς την Καρδιά μας,

πως δακρύζεις, πως κεντάς κάτι ζοφερό -

πως γενικά έχεις παρεκτραπεί...

Για αυτό και ζήτησα να σε δω...

Μα τώρα που είδα τούτον τον πανέμορφο ανθό στο κέντημά
σου στ' αλήθεια ησύχασα...

Η αδελφή μου, η Λευκάνθη, είναι ευτυχώς καλά...

ANNA: Η αδελφή σου, η Λευκάνθη, κεντά έναν πανέμορφο ανθό...

ΙΩΑΝΝΗΣ: Έτσι είναι στ' αλήθεια ο κόσμος μας.

ANNA: Με τι ματιά κοιτάς;

Πώς φτάνει ο κόσμος στη ρίζα σου βαθιά;

Πού άφησες το αίμα σου;

ΙΩΑΝΝΗΣ: Ξέχνα το παρελθόν, Λευκάνθη.

Μάταια φοβάσαι. Μάταια μιλάς για αίματα.

(Παύση)

Μη μιλάς για αίματα. Είναι σαν προδοσία.

ANNA: Τι θα πει προδοσία, Κύριέ μου;

Ποτέ δεν θα σε πρόδιδα...

ΙΩΑΝΝΗΣ: Ναι, έχεις πίστη.

Όμως να μη φοβάσαι γιατί δεν υπάρχει πια φόβος.

Να μη μιλάς για αίματα γιατί πια δεν υπάρχουν.

Να μη χύνεις δάκρυα πόνου γιατί πια δεν υπάρχει πόνος.

Να τιμάς την Καρδιά που μας χάρισε την ευτυχία.

Να την πιστεύεις.

ANNA: Ποτέ δεν θα σε πρόδιδα... Πάντα σε πιστεύω...

Σε πιστεύω όπως τότε που μου μιλούσες για τα θαύματα.

Τα θαύματα που γύρευες...

Τότε που ήσουν η σκιά των δακρύων σου...

Τότε που μιλούσες μόνο σε μένα...

Και ένιωθες θλίψη... Φοβόσουν...

Θυμάσαι, Ιωάννη;

ΙΩΑΝΝΗΣ: Θυμάμαι... Στ' αλήθεια κάποτε φοβόμουν...

ANNA: Και μου μιλούσες.

Εδώ κρυβόμασταν κι εσύ μου μιλούσες...

ΙΩΑΝΝΗΣ: Σου μιλούσα, ναι...

Κι ας ήταν φτωχές οι λέξεις. Λίγες.

ANNA: Μα εγώ πάντα σε ένιωθα...

Οι λέξεις είναι λίγες. Φράζουν το στόμα.

Κι ύστερα σβήνουν στην ανάσα.

Γίνονται τίποτε.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Ίσως είναι καλύτερα έτσι.

Μέσα βαθιά, στα έγκατά μας,
υπάρχει μια κρυφή ψυχή
αμόλυντη, καθάρια, άθικτη από κάθε ανθρωπιά.
Μια κρυφή ψυχή ερχόμενη
που όλοι περίμεναν στο σκοτάδι.

ANNA: (Με ξαφνική ελπίδα.) Ιωάννη, για ποια ψυχή μιλάς;

ΙΩΑΝΝΗΣ: (Στο κενό.) Για τούτην που κεντάς...

ANNA: Μα εγώ κεντώ για την ...

ΙΩΑΝΝΗΣ: Ξέρω, αδελφή μου... Κεντάς για την Καρδιά μας...

ANNA: Κεντώ για την καρδιά...

ΙΩΑΝΝΗΣ: (Πάντοτε στο κενό.) Για τούτην την κρυφή ψυχή
που βγήκε έξω...

Για τούτην την ψυχή που μας ενώνει.

Μας κάνει αδέρφια. Σε μιαν απόξεση.

ANNA: (Επαναλαμβάνει μηχανικά, σαν να συλλαβίζει μια
γλώσσα που δεν γνωρίζει.)

Α - δ έ λ - φ ι α σ τ η ν α - π ό - ξ ε - σ η ...

β8.

(Έναν χρόνο αργότερα ο Ιωάννης βγάζει λόγο στην Πλατεία της Καρδιάς μας. Η φωνή του ακούγεται σε κάθε σπίτι. Μιλάει αργά, δίχως να τονίζει τις λέξεις. Σαν να είναι μηχανή. Ο λόγος του ξεκινάει από το σκοτάδι και καταλήγει σε ένα εκτυφλωτικό φως που δεν αντέχεται...)

ΙΩΑΝΝΗΣ: Έτος δύο της Καρδιάς μας

Έτος δύο για την Ευημερία

την Απόλυτη Ευτυχία.

Την άχραντη.

Χωρίς κηλίδες,

χωρίς λεκέδες,

χωρίς αναπληρώματα Ευτυχίας,

χωρίς τα χρώματα της ανημποριάς,

της ατέλειας,

της χυδαίας ανάγκης,

της αναπηρίας του κόσμου.

Αυτή τη νύχτα

χάνεται

το γκριζο της λεύκας,

το πράσινο της φλαμουριάς,

το καστανό του χώματος,

το γαλανό των ματιών,
το χρυσαφί των αστεριών,
το κόκκινο της πιπεριάς,
το μαβί του δειλινού,
το κίτρινο του λεμονιού...
αυτή τη νύχτα
χάνεται
το γκρίζο της στάχτης,
το πράσινο της χολής,
το καστανό του πηλού,
το γαλάζιο του μεσημεριού,
το κόκκινο της πληγής,
το μαβί της σήψης,
το κίτρινο της λύσσας,
αυτή τη νύχτα
χάνεται
το γκρίζο της μοναξιάς,
το πράσινο του φθόνου,
το καστανό της ταπεινότητας,
το γαλανό της απόγνωσης,
το χρυσαφί της απληστίας,
το κόκκινο της αρπαγής,
το μαβί του πένθους
το κίτρινο της ζήλιας,
αυτή τη νύχτα
χάνεται
η γκρίζα παραίτηση,
η πράσινη εξιλέωση,
η καστανή υποταγή,
το γαλανό κενό,

ΑΠΟΞΕΣΗ ή η παγωμένη ΚΑρδια των ευτυχισμένων ανθρώπων

ο χρυσαφής εθισμός,
η κόκκινη μέθη,
το μαβί ρούφηγμα
η κίτρινη τρέλα
οι ανάρμοστες φλέβες
χάνονται
ολοκληρωτικά
αυτή τη νύχτα
όλα λευκά
τη νύχτα αυτή
με τη νέα αγάπη ολολευκαίνω τον κόσμο.

β9.

(Χρόνια αργότερα. Οι τρεις υπασπιστές στο παλάτι μιλάνε μηχανικά. Τα λόγια του ενός καβαλάνε τα λόγια του άλλου – αυτό τυπογραφικά δηλώνεται με την πλάγια κάθετο.)

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: Πολλά τα θαύματα/

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: Το θαύμα του ανθρώπου/

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: Ο άνθρωπος, ο άνθρωπος/

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: Ο ευτυχισμένος άνθρωπος/

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: Ο άνθρωπος πάντοτε κυνηγά/

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: Η Καρδιά/

ΥΠΑΣΠΙΣΤΕΣ Α, Β & Γ: Η Κ α ρ δ ι α /

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: αρπάζει/

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: σβήνει/

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: σβήνει και κυνηγά/

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: όλα τα δεινά/

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: Η Καρδιά/

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: τα χρώματα/

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: κόβει/

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: κυνηγά/

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: τα θάυματα/

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: λευκαίνει/

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: Η Καρδιά/

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: δαμάζει/

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: τη βρώμικη γη/

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: θηρία/

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: χώματα και νερά/

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: ο ευτυχισμένος άνθρωπος/

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: τον σκοτεινό ουρανό/

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: σβήνει/

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: κυβερνά/

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: το λυγισμένο γόνατο/

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: κόβει και κυνηγά/

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: ο ευτυχισμένος άνθρωπος/

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: Η Καρδιά/

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: τα θάυματα, τα θάυματα/

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: το λασπωμένο χιόνι/

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: δαμάζει, κυβερνά/

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: Η Καρδιά/

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: τις μέρες του νερού/

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: τις νύχτες των λυγμών/

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: τη θολή ματιά/

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: καθαίρει κι ευλογεί/

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: το πνευμόνι του σύμπαντος/

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: τα άγια στα σκυλιά/

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: τα βρέφη στις μήτρες/

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: τα ποντίκια στα έντερα/

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: τα θαύματα, τα θαύματα/

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: όλα τα κυβερνά.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: Η Καρδιά/

(Παύση)

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: Κι ο θάνατος...

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: Να γίνει αυτοφαγία.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: Κι ο θάνατος κι ο θάνατος/

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: Δεν θα' χει εξουσία/

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: Η Καρδιά/

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α & Γ: Δεν θα χει εξουσία/

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: Κι ο θάνατος κι ο θάνατος/

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: Η Καρδιά μας...

ΥΠΑΣΠΙΣΤΕΣ Α, Β & Γ: Η Καρδιά μας όλα τα
κυβερνά...

β10.

(Ο Βασιλιάς Ιωάννης καταργεί τη μελαγχολία και τον θάνατο.
Μιλάει συλλαβιστά και η φωνή του αντηχεί – κάθε φθόγγος
επαναλαμβάνεται. Λευκό φως. Ανυπόφορο.)

ΙΩΑΝΝΗΣ: Κι-ο-θᾶ-να-τος-δεν-ἐ-χει-ε-ξου-σί-α
στα- ἐ-γκα-τα-του-νου-στο-βᾶ-θος-του-ου-ρα-νοῦ
λευ-κό-σε-ντό-νι-στον-α-νε-πί-στρε-πτο-ᾶ-νε-μο
δεν-θα-λε-ρώ-σει-αί-μα
δι-ψα-σμέ-νη-γλώσ-σα
στε-γνά-κορ-μιᾶ-θα-βρει
κι- ο-λό-γυ-ρα-Νέ-α-Υ-γεί-α
χω-ρίς-μυ-ρω-διά-θνη-τής-αν-θρω-πί-λας
μό-νον-εὐ-ρω-στα-κορ-μιᾶ
ὁ-χι-αυ-τά-που-σπαρ-τα-ροῦ-σαν-στον-χο-ρὸ-της
πριν-λιώ-σου-νε-στην-α-γκα-λιά-της-γης
πριν-γί-νουν-χώ-νε-μα-στα-ἐ-ντε-ρά-της
μ η - δ ἔ ν .
Φαι-δρό-δρε-πᾶ-νι-κα-θα-ρό
τρο-χός-στα-μα-τη-μέ-νος
ο-θᾶ-να-τος-δεν-ἐ-χει-ε-ξου-σί-α
η σι-ω-πή-η-οι-μω-γῇ
η-ρυ-τί-δα-του-χα-μού
ο-ἰσ-χιος-του-κυ-πα-ρισ-σιού

το-θρό-ι-σμα-της-ορ-φα-νε-μέ-νης-ψυ-χής
 το-γυμ-νό-κρα-νί-ο-στα-α-πελ-πι-σμέ-να-χέ-ρια
 ο-θά-να-τος-δεν-έ-χει-ε-ξου-σί-α
 μια-θά-λασ-σα-α-τσά-λι-η-ζω-ή
 δι-χως-φεγ-γά-ρια-δο-λε-ρά-και-δει-λι-να-ήτ-τας
 μο-νά-χα-α-θα-να-σί-α-στιλ-πνή,
 μα-κρι-ά-α-πό-τα-γου-ρου-νί-σια-χνώ-τα
 τα-προ-βα-τί-σια-λό-για
 τα-αι-μορ-ρα-γι-κά-ρου-θού-νια
 τα πυ-ορ-ρα-γού-ντα-χεί-λη
 μα-κρι-ά-α-πό-το-φαρ-μά-κι-του-κισ-σοῦ
 την-πο-νη-ρί-α-της-αυ-γής
 την-τρέ-λα-των-με-λέ-νιων-λε-μο-νιών
 μια-θά-λασ-σα-ατ-σά-λι-η-ζω-ή
 βογ-γά-ει-α-θα-να-σί-α-η-πλά-ση
 ο-χρό-νος-πρη-σμέ-νος-ε-πι-τέ-λους-α-να-βλύ-ζει
 κι-η-αν-θρω-πί-λα-κα-ταρ-γεί-ται
 και-το-βέ-λα-σμα-των-αν-θρώ-πων
 και-κά-θε-χρό-νος-και-κά-θε-ρόγ-χος
 και-κά-θε-λυ-κό-φως
 και-κά-θε-κα-νί-βα-λος-τρό-μος
 κι-ο-θά-να-τος
 κι-ο-θά-να-τος
 δεν-έ-χει-ε-ξου-σί-α
 π ο - τ ῆ - π ι α
 π ο - τ ῆ - π ι α
 π ο - τ ῆ - π ι α .

(Η τελευταία φράση αντηχεί επαναληπτικά από τα μεγάφωνα σαν αντίλαλος, όλο και δυνατότερα.)

β11.

(Οι τρεις υπασπιστές της Ευημερίας. Τα λόγια τους ακούγονται με ηχώ. Σαν να λέγονται μες στα χωνιά.)

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: Π α ν τ ο ύ .

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: Πόρτες σημαδεμένες.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: Μπήκε παντού.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: Απλώθηκε.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: Σαν αρχαία ευχή.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: Σαν μούδιασμα αργό.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: Το ελιξίριο.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: Στις φλέβες της Ευημερίας.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: Ψάλλετε, λοιπόν. Ψάλλετε.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: Αθανασία.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: Ένεση.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: Διαταγή.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: Χέρι γιατρού.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: Παράγγελμα.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: Να μπει σε κάθε σπίτι.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: Σε κάθε φλέβα.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: Σε κάθε σκέψη.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: Τρέχει σε κάθε φλέβα.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: Αίμα λευκό.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: Απλώνει Αθανασία.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: Ρίζες.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: Ριζώνει.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: Γιγάντιο πλοκάμι.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: Πεθαίνει ο θάνατος.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: Πεθαίνει.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: Ψάλλετε την Απόξεση.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α & Γ: Πεθαίνει ο θάνατος. Πε-
θαίνει.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: Κερί λιωμένο.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: Σκόνη στο σύμπαν.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: Ψάλλετε την κατάργηση.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: Του θανάτου.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: Των τυφλών.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: Υπήρξαν και τυφλοί.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: Μάτια γυρισμένα στο έρεβος.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: Αρνητές.

ΑΠΟΨΕΣΗ ή η παγωμένη ΚΑρδιά των ευτυχισμένων ανθρώπων

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: Αρνήθηκαν το φως.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: Υπήρξαν. Καταργήθηκαν.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: Ο κόσμος μύρισε Λευκή Αθανασία.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: Ψάλλετε την αγάπη.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: Των ερχόμενων αιώνων το ρόδο.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: Το ανάποδο πεπρωμένο.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: Ένα ποντίκι έγινε ο Ουρανός.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: Σαν δέρμα τεντωμένο πάνωθέ μας.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: Σαν σκασμένος τάφος που απλώνει.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: Και μας ανέστησε.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α, Β & Γ: Π α ν τ ο τ ι ν ᾶ .

β12.

(Δωμάτιο του Παλατιού όπου βρίσκεται η περιγκίπισσα Άννα. Το βλέμμα της αδειανό. Κοιτάζει προς ένα ανύπαρκτο παράθυρο. Γρήγορα γίνεται αντιληπτό από τον θεατή πως η Άννα κρατείται. Κάποτε ο Ιωάννης μπαίνει ανήσυχος μέσα.)

ΙΩΑΝΝΗΣ: Λευκάνθη...

ANNA: *(Τινάζεται τρομοκρατημένη.)*

Στην πι-πε-ριά - α-νέ-βη-κα στην πι-πε-ριά.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Αδελφή Λευκάνθη...

ANNA: *(Κάθεται πάλι στην καρέκλα της. Μονολογεί ξέψυχα.)*

Λευκά άνθη... Μνήμα...

ΙΩΑΝΝΗΣ: Λευκάνθη... Αδελφή μου...

(Της πιάνει τα χέρια.)

Με ενημέρωσαν και ήρθα.

Αφήνοντας κάθε άλλη υποχρέωση ήρθα για σένα...

ANNA: *(Ξέψυχα)* ...Ολόλευκο...

ΙΩΑΝΝΗΣ: Μόλις έμαθα πως άφησες ανέγγιχτο το ελιξίριο
της Αθανασίας.

Το ελιξίριο της Καρδιάς μας. Της αιώνιας Αγάπης.

ANNA: (Ξέψυχα) Ολόλευκο μνήμα...

ΙΩΑΝΝΗΣ: Αδελφή μου,
η διαταγή μου είναι για όλους...
Πρέπει να πιεις το ελιξίριο – ειδάλλως θα θανατωθείς.
Δεν μπορώ να παραβώ τα ίδια τα λόγια μου.

ANNA: (Και πάλι παραγμένη.) Τα μάτια μου, τα μάτια μου...

ΙΩΑΝΝΗΣ: Τα μάτια σου;

ANNA: (Και πάλι ξέψυχα.) Να τα πετάξεις στη λίμνη. Θ' ανοίξουν και θα γίνουν νούφαρα...

ΙΩΑΝΝΗΣ: (Σκύβει από πάνω της.) Αδελφή μου, ξέρω πως
θυμάσαι.
Πως βασανίζεσαι από τις απάισιες αναμνήσεις της ματαιότη-
τητας...

ANNA: Ένα νούφαρο είναι μια υπόσχεση της αβύσσου.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Όμως τώρα όλα τελειώνουν...
Έρθε η ώρα να τρέξει η αθανασία στις φλέβες σου.

ANNA: Κρυώνω...
Ο θάνατος ζεσταίνει.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Ο θάνατος είναι νεκρός.

ANNA: Ο θάνατος περιμένει.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Απόψε το βράδυ θα εμβολιαστείς...

ANNA: (Γυρίζει προς το μέρος του.) Θα εμβολιαστώ;

ΙΩΑΝΝΗΣ: Ναι... Το αποφάσισα και θα γίνει.

ANNA: Γιατί; Δεν το ζήτησα... Δεν το θέλω...

ΙΩΑΝΝΗΣ: Γιατί η Αθανασία μάς απελευθερώνει.

Είμαστε δυνατοί – άρα μπορούμε να είμαστε άνθρωποι..

Η Αθανασία μάς ολοκληρώνει...

ANNA: (*Κοιτώντας μπροστά.*) Η λίμνη μας μάς άφηνε λειψούς...

Μας έδινε τη δυνατότητα της λησμονιάς...

ΙΩΑΝΝΗΣ: Για ποια λίμνη μιλάς;

Για ποια λησμονιά

όταν στη Χώρα μας η κάθε μόλυνση έχει καταργηθεί;

Ακόμη και σαν λέξη μας περισσεύει,

μας βαραίνει με χνώτο αποχρυστικό...

(*Το ύφος του γίνεται αυστηρό.*)

Ήρθε όμως η ώρα να απελευθερωθείς κι εσύ, αδελφή Λευκάνθη,
να λυτρωθείς απ' όλα αυτά.

ANNA: Να γίνω Απόψεση...

ΙΩΑΝΝΗΣ: Να γίνεις Αιώνια Ζωή...

Να γίνεις Αιώνια Ευτυχία..

(*Σηκώνεται όρθιος, με εξαιρετική αυστηρότητα.*)

Περιμένω την απάντησή σου, Αδελφή.

ANNA: Ναι, απόψε θα γίνω Αιώνια Ευτυχία.

ΙΩΑΝΝΗΣ: (*Αλλάζει το ύφος του. Την αγκαλιάζει βιαστικά.*)

Σε ευχαριστώ που διάλεξες το σωστό, αδελφή μου.

Με κάνεις ευτυχισμένο...

ANNA: Απόψε θα γίνω...

ΙΩΑΝΝΗΣ: (*Βιαστικά*) Φρουροί...

Να ενημερωθῶ ἄμεσα για τον εμβολιασμό της Αδελφῆς Λευ-
κάνθης...

(Στρέφεται προς την Άννα.)

Και τώρα, καλή μου, πρέπει να φύγω... Απόψε θα εμβολια-
στείς...

Στις φλέβες σου θα σταλάξει μια καινούρια αρχή...

ANNA: (Μιλάει ενώ ο Ιωάννης έχει φύγει. Μιλάει προς τους
θεατές με την ίδια άψυχη φωνή.)

Απόψε θα σας εμβολιάσω εγώ, άντρες και γυναίκες της Ευ-
ημερίας.

Θα γίνω κηλίδα στο ολόλευκο μνήμα σας.

Και μέσα στη μέρα σας, μέσα στην καρδιά των ημερών σας,
θα σταλάξει η αφόρητη νύχτα μου.

(Ενώ προφέρει αυτά τα λόγια, πράγματι το φως πέφτει πάνω
στην Άννα και την μετατρέπει σε κηλίδα.)

β13.

(Οι τρεις ακόλουθοι της Άννας μιλούν φιθυριστά. Κομπιάζουν, σαν να πνίγουν το δάκρυ τους.)

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Α: Δεν κλαίω...

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Β: Δεν κλαίω...

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Γ: Δεν κλαίω...

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Α: Η αδελφή Λευκάνθη είναι νεκρή...

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Β: Η αδελφή μας είναι νεκρή...

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Γ: Η Άννα είναι νεκρή...

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Α: Η Άννα είναι...

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Β: Η Άννα...

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Γ: Καμιά μας δεν κλαίει σε τούτη την αρένα...

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Α: Σε τούτη την αρένα... Αίμα... Αίμα...

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Β: Κι ούτε είδε καμιά μας...

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Γ: Ούτε άκουσε...

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Α: Δεν έγινε ποτέ...

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Β: Δεν πήδηξε η περιγίπισσα Άννα από τον πιο ψηλό πύργο...

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Α: Τον πιο ψηλό του παλατιού...

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Γ: Δεν έριξε το σώμα της στα άγρια βράχια.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Α: Δεν δόθηκε στο στόμα του θανάτου...

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Β: Το σώμα της... Το σώμα της... Είχε στ' αλήθεια σώμα...

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Α: Τίποτε από όλα αυτά. Τίποτε.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Γ: Ούτε βρέθηκε σημείωμα κάτω απ' το μαξιλάρι της...

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Β: Γραμμένο με μολύβια του παλιού καιρού...

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Α: «Δίχως τα νούφαρα της λίμνης...

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Β: ... η ζωή είναι μια συνήθεια...»

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Γ: Ποτέ δεν έγραψε αυτά τα λόγια.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Β: Ποτέ δεν βρήκαμε το γράμμα της...

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Γ: Κι ο Βασιλιάς δεν το διάβασε ποτέ...

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Α: Τίποτε δεν συνέβη...

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Β: Στη Χώρα της Ευημερίας δεν γίνονται τέτοια πράγματα.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Γ: Κι αν γίνονταν, θα βρίσκαμε μια λύση.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Α: Έρωτας και αιώνια ευτυχία;

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Γ: Μια διαστροφή των χρόνων της δυστυχίας...

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Β: Τώρα ο έρωτας είναι γάγγραινα.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Α: Αρρώστια...

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Γ: Η αρρώστια της.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Α: Η αγιάτρευτη νοσταλγία.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Β: Το είπαν οι γιατροί.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Α: Νοσταλγία του θανάτου...

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Γ: Κι ο Βασιλιάς απόρησε για μια στιγμή...

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Β: Κι ύστερα αποφάσισε.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Α: Απόφαση...

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Γ: Παράγγελμα...

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Α: Μαστιγιά ανάμεσα στα μάτια.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Γ: Ελιξίριο.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Β: Κατάργηση.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Α & Γ: Κα-τάρ-γη-ση.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Α: Κατάργηση της νοσταλγίας.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Β & Γ: Κατάργηση.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Α: Κι εμείς...

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Β: Εμείς ποτέ δεν πιστέψαμε έξω από την Καρ-
διά μας.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Γ: Ποτέ δεν είδαμε όνειρα.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Α: Ποτέ δεν είδαμε όνειρα...

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Β: Δεν κάναμε δάχρυ μας το ατέλειωτο κέντημά
της.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Γ: Και τώρα που έδωσε πίσω τη ζωή-

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Α: τώρα εμείς-

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Β: εμείς που δεν δακρύζουμε-

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Γ: εμείς φωνές σπασμένες-

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Β: σε αθάνατα νερά-

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Γ: βουλιάζουμε-

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Α: εκεί που η ανάσα-

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Β: ο χτύπος-

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Γ: περισσεύει.

β14.

(Ακούγεται η φωνή του Ιωάννη. Η σκηνή είναι άδεια. Η τελευταία λέξη προφέρεται πολύ αργά και πολύ χαμηλόφωνα. Σαν σιωπή.)

ΙΩΑΝΝΗΣ: Ανάκατος ουρανός. Βρεγμένο χώμα. Απόγευμα.
Κατάργηση. Βελούδο. Μαύρες κηλίδες.
Ζέστη του στήθους. Κατάργηση. Ζωγραφισμένο αίμα.
Μυρωδιά αποφοράς. Γεύση σαπισμένου ζώου. Κατάργηση.
Ρίζα ελιάς. Σημάδια αναγνώρισης. Μάτια στο μέλι.
Κατάργηση. Θάλασσα πρωινή. Πουλιά της όχθης.
Υγρός αέρας. Φάρος. Κατάργηση.
Λουλούδια φυλαγμένα. Φύλλα σγουρά.
Σάπια. Μαλλιά κομμένα. Κατάργηση.
Δέντρα χαραγμένα. Φωνές παιδιών.
Λαχνίσματα. Σταυροδρόμια σημαδεμένα.
Χρόνοι του παρελθόντος. Ηχώ. Κατάργηση.
Σκιά της αυγής. Δάσος. Σύρσιμο στο χώμα.
Χορός παραθυρόφυλλων. Κλαδιά.
Χέρια φαντάσματα. Γέφυρες στους γκρεμούς.
Μνήμης υπόγεια. Κατάργηση.
Σεντούκι κλειδωμένο. Κρυφή εγχαρτέρηση.
Κατάργηση. Παρασιτική ενθύμηση. Κατάργηση.

Φυσερό που πυρώνει. Σπασμός. Ρόγχος.
Λησμονημένη αυγή. Μουγκή μήτρα.
Μάτια στα δόντια. Τυφλό λιβάδι.
Δάχτυλα πλεγμένα στους χθόνιους ουρανούς.
Βλέμματα στραμμένα σε θαμπούς καθρέφτες.
Ανάρμοστα είδωλα γνέφουν την άβυσσο.
Απόφαση. Ελιξίριο. Νοσταλγία. Εδώ. Τώρα.
Κ α τ ᾶ ρ γ η σ η .

β15.

(Οι τρεις άλλοτε ακόλουθοι της πριγκίπισσας Άννας. Έχουν περάσει χρόνια. Κανείς δεν μπορεί να πει πόσα. Μιλούν σαν αγάλματα. Θαρρείς να κλείνονται σε ένα κέλυφος ενώ μιλάνε. Ή σε έναν τάφο.

Η τελευταία φράση κάθε στροφής πρέπει να λέγεται αργά και διακεκομμένα, σχεδόν συλλαβιστά. Κι οι λέξεις να μην χωρίζονται – να λέγονται σαν να είναι μία.)

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Γ: Πέρασαν τόσα χρόνια.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Α: Λείψανα παλιών άστρων.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Β: Ανάσες κρεμασμένων σκιάχτρων.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Γ: Ρόγχος αρχαίας νοσταλγίας.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Α: Θερίζοντας η καταιγίδα που θα γεννούσε.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Β: Ο νους του ανθρώπου.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Γ: Οι ποιητές διαγράφουν τα παλιά χρονικά.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΙ Α & Β: Δ ε ν θ α π ε θ α ν ο υ μ ε π ο τ έ ξ α ν ά .

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Γ: Είμαστε η Νέα Υγεία.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Β: Λευκό βαλσαμωμένο βλέμμα.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Α: Σ' άλλες χώρες χνωτισμένες σάρκες.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Γ: Εδώ σταχτιά αύρα στη φλέβα.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Β: Αιώνιο σούρουπο κορμιού.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Γ: Χορός λησμονημένων.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Α: Χορός στις πολιτείες μιας αρχαίας πανώλης.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΙ Β & Γ: Δ εν θ α σ α πί σ ο υ μ ε π ο τ έ ξ α ν ᾶ .

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Α: Χώμα που ράγισε και δεν γεννά.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Γ: Στήθη στεγνά που δεν μυρίζουν γάλα.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Β: Είναι ο βυθός άγωνα ξέρα.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Α: Το σώμα του ανθρώπου.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Γ: Κρύο κρεβάτι χειρουργείου.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Β: Οι άνθρωποι γεννούσαν τα τέρατα του στή-
θους τους.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΙ Α & Γ: Δ εν θ α γ ε ν ν ή σ ο υ μ ε π ο τ έ ξ α ν ᾶ .

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Β: Σώματα δοσμένα στην αγρύπνια.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Α: Στο ολόλαμπρο καλοκαίρι της υγείας.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Γ: Αφρίζει ο πυρετός μέσα στην έκσταση.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Β: Γυρεύει παρθένα διάνοια να κυριεύσει.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Α: Χτυπά σε κούφιο κέλυφος ερήμου.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Γ: Μαρμαρωμένο είδωλο. Σκιές.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Α: Σε μιαν παλιά αγάπη-γάγγραινα.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΙ Β & Γ: Δ εν θ α α ρ ρ ω σ τ ή σ ο υ μ ε π ο τ έ ξ α ν ᾶ .

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Α: Είμαστε η Νέα Υγεία.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Γ: Οι αυλακιές του χρόνου ξεχνούν τα μέτωπά μας.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Α: Ο κύκλος χάσκει ανοιχτός.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Γ: Πρόσωπα παγωμένα.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Β: Μάσκες ερμητικής αιωνιότητας.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Γ: Νάρκισσοι σε νερά ρυτιδιασμένα.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Α: Δίχως καμιά επαπειλούμενη επιστροφή.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΙ Β & Γ: Δεν θα γεράσουμε ποτέ ξανά.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Γ: Χτύπημα στο τζάμι του παραθύρου.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Α: Καρδιές μέσα σε βαρέλια με μέλι.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Β: Μια πεινασμένη αλεπού γεμάτη αίματα.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Γ: Ήτανε λάθος το μεσημέρι.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Β: Ήτανε λάθος όλα τα μεσημέρια.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Γ: Κι όλα τα δειλινά κι όλες οι νύχτες.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΙ Α & Β: Δεν θα φιλήσουμε ποτέ ξανά.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Β: Σε μια μεγάλη Μήτρα.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Γ: Καχοριξίες, αποφορά μελλοντικών τεράτων.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Α: Αιμορραγούν όσο μπορούν να αντέξουν.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Β: Κατόπιν ταριχεύονται.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Γ: Σε μια μεγάλη ευτυχία.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Β: Σε μια μεγάλη Μήτρα.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Α: Στην Μήτρα της Απόξεσης.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΙ Α & Γ: Δ εν θ α μ α τ ὶ σ ο υ μ ε π ο τ ῆ ξ α ν ᾶ .

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Γ: Η λησμονημένη είναι το ρολόγι που στα-
μάτησε.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Α: Η λησμονημένη είναι το μαχαίρι που ξα-
στόχησε.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Β: Αναίμακτα αδειάζουμε του τάρφους.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Α: Αδειάζουμε τα μάτια από τη μνήμη του λαγού.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Γ: Αδειάζουμε τα θερμομέτρα από την μνήμη
του πυρετού.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Β: Η λησμονημένη είναι η Μητέρα που μετά-
νιωσε.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Α: Η λησμονημένη είναι ο πυρετός που έπεσε.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΙ Β & Γ: Δ εν θ α α γ α π ῆ σ ο υ μ ε π ο τ ῆ ξ α ν ᾶ .

(Παύση)

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Α: Πέρασαν τόσα χρόνια.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Β: Σε νεκρωμένα μάτια απαύγασμα αγάπης.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Γ: Μάτια αδειασμένα απ' το αίμα.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Α: Φαρμακερός πέπλος τυφλού κοριτσιού.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Γ: Λευκό βαλσαμωμένο βλέμμα.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Β: Σαβανωμένοι βολβοί.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Γ: Κάθε μάτι περιέχει τον θάνατό σου.

ΑΠΟΞΕΣΗ ή η παγωμένη ΚΑρδιά των ευτυχισμένων ανθρώπων

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Α: Κάθε νύχτα περιέχει τα μάτια σου.

ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ Γ: Όμως εμείς σε τούτη την μαρμαρίνη αυγή –

ΑΚΟΛΟΥΘΟΙ Α, Β & Γ: Δεν θα δακρύσουμε ποτέ ξανά.

β16.

(Οι τρεις υπασπιστές της Ευημερίας. Μιλούνε γοργά συμπληρώνοντας ο ένας το άλλον – ωστόσο οι λέξεις τους παραμένουν παγερές και ανέκφραστες. Είναι τόσο ανέκφραστες που φανερώνουν ανεξέλεγκτο φόβο.)

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: Μοιάζει με αρχαίο ξόανο.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: Μαραγκιασμένο δέρμα.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: Βρωμερά ρούχα.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: Γλιτσιασμένα μαλλιά.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: Πεσμένα δόντια.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: Μυρίζει.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: Χυμένο μάτι.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: Αδειανή κόγχη.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: Άθλιο κουρέλι.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: Βλέννες τρέχουν από τον στόμα του.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: Σαν ανθρωπόμορφο ποντίκι.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: Μια αστοχία των καιρών.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: Ένας λάθος δρόμος.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: Ένα χυδαίο αδιέξοδο.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: Ένα κατάλοιπο.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: Ένας Τσιγγάνος.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: Ένας Τσιγγάνος με μια φλογέρα.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: Μέσα της φυσά με μαύρο χείλι.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: Με μάτια γυρισμένα.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: Δηλητηριάζει τον διάφανο αέρα.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: Με ήχο απόκοσμο.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: Ήχο αλλόκοτης σποράς.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: Ήχο γέννημα φιδιών.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: Γραβάλισμα αρουραίων.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: Ρέφιμο τεράτων.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: Ένα φλέμα.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: Ζήτησε να δει τον Βασιλιά.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: Φωνή που δεν γνωρίζει Βασιλιά.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: «Γυρεύω τον Γιάννο».

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: Γέμισε πηχτό ψίθυρο ο αέρας.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: Ο κουρελιάρης ζητά τον Βασιλιά.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: Κι ο Βασιλιάς τον δέχεται στο παλάτι.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: Δέχεται.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: Ναι, ο Βασιλιάς δέχεται.

ΑΠΟΨΕΣΗ ή η παγωμένη ΚΑρδιά των ευτυχισμένων ανθρώπων

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: Αποφορά.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: Ανθρωπίλα.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: Απόξεσμα μήτρας.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: Σάρκινης.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: Μήτρας.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: Σάρκα.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: Ναι, σάρκα.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: Σάρκα προορισμένη.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: Να γίνει χώμα.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: Ένα κατάλοιπο.

β17.

(Πετράν και Ιωάννης. Μέσα στο Παλάτι λιγοστό φως. Και αυτό, ωστόσο, είναι φως χειρουργείου.)

ΙΩΑΝΝΗΣ: *(Μιλάει χαμηλόφωνα, με μια αδιόρατη ανησυχία στη φωνή.)*

Ποιος είσαι, ξένε; Γιατί γυρεύεις να με δεις;

ΠΕΤΡΑΝ: Για τον ίδιο λόγο που δέχτηκες να με ακούσεις.

Γιατί κάποτε το πύον έσμιξε με την αγάπη.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Τι λόγια είναι αυτά; Δε τα καταλαβαίνω...

ΠΕΤΡΑΝ: Λησμώνησες το σκοτάδι του δάσους...

ΙΩΑΝΝΗΣ: Ποιος είσαι;

ΠΕΤΡΑΝ: Το ρίγος της Σελήνης...

ΙΩΑΝΝΗΣ: Ποιος είσαι;

ΠΕΤΡΑΝ: Το φαρμάκι του φιδιού...

ΙΩΑΝΝΗΣ: *(Υψώνει τον τόνο της φωνής.)* Ποιος είσαι;

ΠΕΤΡΑΝ: Κάποτε σε ξεφαρμάκωσε ετούτη η φλογέρα.

ΙΩΑΝΝΗΣ: *(Με σταδιακή έκπληξη, σαν να ανασύρει κάτι βαθιά μέσα απ' το νου του.)* Πετράν! Είσαι ο Πετράν!

ΠΙΕΤΡΑΝ: Κι εσύ ἤσουν ο Γιάννος...

ΙΩΑΝΝΗΣ: (Του μιλάει με ενθουσιασμό. Μα δεν τον πλησιάζει, δεν τον αγκαλιάζει, δεν τον αγγίζει.)

Πετράν, ἀδελφέ μου, σύντροφε της ἀρχαίας οργῆς
των χρόνων της φριχτῆς ἀπελπισίας,
τότε που η μνήμη γίνονταν πέπλος θανάτου,
κι εμεῖς στο Δάσος γυρεῦαμε το νῆμα της ζωῆς μέσα στο ζόφο,
καλῶς ἦρθες στην Εὐημερία της Καρδιάς μας...

ΠΙΕΤΡΑΝ: Περπάτησα πολύ για να σε βρω, Γιάννο...

Πέρασα ὅλα τα πρωινά του κόσμου κρατώντας τούτη τη
φλογέρα,

τα δειλινά μαράγκιασαν την πλάτη μου

Οι ἀνάσες μου τελειώνουν...

Ίσως και να μου μένει μόνο μία φυσηξιά –

Ὅμως σε βρήκα...

ΙΩΑΝΝΗΣ: Ἦσουν ἔρμαιο του ἀγέρα, ἀδελφέ μου,

τυφλό πλάσμα στον τυφλό κόσμο,

λάθος μέσα στο λάθος.

Μα τώρα πήραν τα δεινά σου τέλος.

Σε τούτη την Εὐημερία το ελιξίριο της Καρδιάς μας

θα σταλαχτεῖ στις φλέβες σου ν' ἀπλώσει ρίζες

στο στήθος των πιο βαθιῶν ονείρων σου,

στην σκοτεινὴ ἀρχή του ἀνθρώπου

γιατρεύοντας για πάντα κάθε νόστο.

Κι ο θάνατος δεν θα ἔχει ἐξουσία

μητέ και το λυκόφως μερτικό στην ὑπαρξή σου.

ΠΕΤΡΑΝ: Στ' αλήθεια, κάποτε ήμασταν αδέρφια, Γιάννο,
μοιραζόμασταν το πύον και την αγάπη,
προσμέναμε τη μουσική και το αγέρι
μέσα στο αίνιγμα του κόσμου...
Ώσπου μια νύχτα χάθηκαν
και τώρα μου μιλάς για αθανασία....
Η αθανασία σου με κρυώνει σαν τον πάγο του θανάτου.
Αθάνατοι είναι μόνο οι νεκροζώνταντοι.
Είμαι Τσιγγάνος, και θα πεθάνω νοσταλγώντας,
ένα κατάλοιπο που θα μολύνει μέχρι το τέλος,
μια αστοχία των καιρών,
μια μόλυνση που απλώνει.
Ζωή δίχως νοσταλγία είναι μια πέτρα αδειανή,
μάτι δίχως κόρη, στόμα δίχως ανάσα, θάνατος.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Έτσι μιλούσαν κάποτε οι άνθρωποι
γυρεύοντας καταφυγή από το μαύρο φως,
από το μικρό αίνιγμα της σκοτεινής μήτρας,
γύριζαν σαν ποντίκια σε λαχανιάσματα ποιητών,
σε ρόγχους αγάπης, σε πηχτό αίμα...
Μα τώρα ο κόσμος έγινε καθάριος:
μια πάλλευκη Απόξεση κυοφορεί το Μέλλον.
Η νυχτερίδα που κάποτε φοβόσουν έγινε η Καρδιά μας.

ΠΕΤΡΑΝ: Η νυχτερίδα που κάποτε έκλεφες απ' τον Μεγάλο
Βασιλιά.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Ο Μεγάλος Βασιλιάς ήταν δειλός.
Περίμενε εμένα για να κάνω αυτό που δεν τολμούσε.

ΠΕΤΡΑΝ: «Ο σύντροφός σου έκλεψε το Τέλος.»

Αυτά μου είπε μετά την κλεψιά και το φευγιό σου.

«Αν τύχει και βρεθείς ποτέ σε τόπο ανθρώπων με ολόστεγνα
μάτια,
να ξέρεις πως μια νυχτερίδα πάγωσε τις καρδιές τους.»

ΙΩΑΝΝΗΣ: (Ενοχλημένος) Ήταν δειλός...

ΠΕΤΡΑΝ: Ήσουν κλέφτης...

ΙΩΑΝΝΗΣ: Καταλαβαίνεις τι λες; Σε ποιον μιλάς;

ΠΕΤΡΑΝ: Πήγαινα πάντοτε αντίθετα απ' τον ήλιο
παίζοντας τη φλογέρα μου για τον αναστεναγμό
του κόσμου και του αγέρα
ελπίζοντας να μη με βγάλει ο δρόμος μου
μπροστά σε αδάκρυτα, σβησμένα μάτια.
Μα λίγο πριν κλείσει ο κύκλος μου βρέθηκα εδώ,
στην Κόλαση που ονόμασες Ευημερία.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Είσαι ένας γέρος Τσιγγάνος... Δεν ξέρεις τι λες...

ΠΕΤΡΑΝ: Δες, Γιάννο, τη χώρα σου.

Σβησμένα μάτια, νεκρά αφτιά, άδεια χέρια.

Ένας κόσμος δίχως αντίλαλο,

δίχως καμία μελωδία του πόνου των ανθρώπων.

Μια παγωμένη νυχτερίδα έγινε Θεός,

μια χώρα νεκροζώντανων έγινε η χώρα σου.

ΙΩΑΝΝΗΣ: Η μελωδία είναι μια χυδαία απάτη,

ψευδαίσθηση φτηνής παρηγοριάς ή ανόητης ευτυχίας σε χώρες
πόνου και θλίψης.

Εδώ θάνατος δεν υπάρχει – υπάρχει η Καρδιά μας

Η τόση περιπλάνηση στόμωσε τον νου σου...

Νεκροζώντανος δεν είναι αυτός που θα υπάρχει πάντα
μα αυτός που σέρνει πίσω του σκιά τον θάνατό του –
βρωμερό ποντίκι υπάκουο στη βρωμερή του μοίρα:
να καταλήξει τροφή για τα σκουλήκια.
Κι όμως: (Φωνάζοντας)
Ο άνθρωπος γεννήθηκε για να ευτυχίσει...

ΠΕΤΡΑΝ: Γιάννο, μιλάς για αιώνια ζωή
μα έχεις πεθάνει απ' τον καιρό που έφραξες τα αφτιά σου,
τότε που έκλεφες ανεμπόδιστος αυτόν που σε φιλοξενούσε
κάνοντας τη φλογέρα μου κι εμένα συνεργούς σου.
Αν ήσουν ζωντανός, θα έβλεπες πως αξίζει η ευτυχία
μα μόνο όταν σπιθίζει μέσα απ' τη δυστυχία.
Σβήνοντας τα δεινά έσβησες κάθε ζωή,
πάγωσες τις ανάσες, κατάργησες τον χρόνο.
Μαζί με το μίσος κατάργησες την αγάπη,
μαζί με τη θλίψη, τη χαρά, τον φόβο, την ελπίδα.
Κι έτσι για πάντα νεκροζώντανος θα είναι ο λαός σου.
Αυτοί που λες τροφή για τα σκουλήκια κάποτε έζησαν,
εσύ και τούτοι οι άνθρωποί σου κλειστήκατε μέσα στο φέρετρο
του πάγου.

Η Αιώνια Ευτυχία σου είναι ένα κιβούρι –
ένας τάφος βαλσαμωμένων.

ΙΩΑΝΝΗΣ: (Με ξερή φωνή, ανέκφραστη.)
Πόσο λάθος έκανα που γύρεψα να σε πείσω.
Είσαι στ' αλήθεια μια μόλυνση που απλώνει.
Ένα τέρας που δεν μπορεί παρά να μισεί τους ανθρώπους.
Ένας εχθρός της Ευημερίας και της Καρδιάς μας.

ΠΕΤΡΑΝ: Είμαι Τσιγγάνος, Γιάννο.
Δεν έχουν σκοπό στις ζωές τους οι Τσιγγάνοι,
μόνο ψυχή που τραβιέται με τον άνεμο.

Κι ούτε η καρδιά τους παγώνει ποτέ.
Ακόμη και μετά τον θάνατό τους γίνεται πύρωμα κι έπειτα
καπνός.

Μα αν παγώσουν οι καρδιές των ανθρώπων,
θα ερημώσουν οι ζωές των Τσιγγάνων...
Στο όνομα της μουσικής που κάποτε παίξαμε μαζί
θάψε τη νυχτερίδα, ελευθέρωσε τη χώρα σου,
δώσε ζωή στις παγωμένες καρδιές των ευτυχισμένων ανθρώ-
πων.

ΙΩΑΝΝΗΣ: *(Με απόλυτα μηχανική φωνή.)*
Είσαι ένα κατάλοιπο. Θέλω να φύγεις.

ΠΙΕΤΡΑΝ: Θα φύγω απ' τη χώρα σου απόψε, τώρα κιόλας...
Κι αν απλώσουν μέσα σου όσα σου είπα,
αν έχει μείνει μέσα σου κάτι απ' το φαρμάκι εκείνου του φιδιού,
κάτι από το παλιό παράπονο των ανθρώπων...

β18.

(Οι τρεις σύμβουλοι της Ευημερίας μιλούνε για τον θάνατο του Τσιγγάνου.)

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: Ο ξένος θα πεθάνει...

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: Είναι να πεθάνει...

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: Πρέπει να πεθάνει...

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: Πρέπει...

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: Για να μην μολύνει...

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: Για να μην απλώσει...

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: Σαν λάδι στο μετάξι...

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: Για να μην κυλήσει...

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: Σαν βρώμικος ιδρώτας...

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: Σαν απαγορευμένο δάχρυ...

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: Σαν θολός ποταμός...

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: Να πεθάνει...

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: Για να μην ποτίσει...

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: Σαν σκούρα μελανιά σε χαρτί λευκό.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: Σαν μούχλα σε άνθος στιλπνό.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: Για να μην κλονίσει...

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: Την τροχιᾶ...

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: Τον σφυρήλατο ρυθμό...

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: Τα ατάραχα νερά...

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: Τις κλωστές...

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: Πρέπει...

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: Πρέπει να πεθάνει...

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: Να αφανιστεί...

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: Μιλάει για την άβυσσο...

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: Προσμένει την άβυσσο...

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: Στα χείλη του πυορραγεί η άβυσσος...

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: Στο μάτι του στο στόμα της αβύσσου...

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: Ο τρελός λαγός που αναβλύζει αίμα...

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: Ο ακαταλόγιστος ίσκιος αρχαίων πατέρων...

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: Το αλύχτισμα του σκύλου...

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: Το σφύριγμα του δρεπανιού...

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: Η αποφορά του δέρματος...

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: Το σφύριγμα του φιδιού...

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: Τα τραγούδια της φρίκης...

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: Η α ν θ ρ ω π ί λ α ...

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: Πρέπει...

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: Πρέπει να πεθάνει...

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: Πρέπει να πεθάνει...

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: Να μην μολύνει...

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: Να μην απλώσει...

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: Να μην σταλάξει...

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: Να μην απειλήσει...

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: Τον μεγάλο Τύμβο...

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: Τον μεγάλο Τύμβο της Ευημερίας...

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: Ο ξένος πρέπει να πεθάνει.

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: Πρέπει...

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: Πρέπει να πεθάνει...

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: Να ξεριζωθεί...

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: Να πάψει...

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α: Να σβήσει...

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Β: Να αποξεσθεί...

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Γ: Ο ξένος πρέπει να...

ΥΠΑΣΠΙΣΤΗΣ Α & Β: Α π ο ξ ε σ θ ε ί .

β19.

(Ο Ιωάννης μιλάει μόνος στη σκηνή. Ο φωτισμός σβήνει όσο μιλάει - κι ας αναφέρεται σε μιαν χαραυγή, σε ένα ξημέρωμα. Το δεύτερο μισό του μονολόγου του λέγεται μες στο σκοτάδι.)

ΙΩΑΝΝΗΣ: Χαραυγή. Γύρεψα μια χαραυγή.

Σε μιαν ακρογιαλιά αιμάτινη θάλασσα.

Κρύσταλλα. Κρόταλα. Μαστιγιές. Τριγμός δοντιών.

Παλιές σκιές που κυνηγούν ξαστοχισμένους άντρες.

Σε τούτο το δωμάτιο. Μια χαραυγή.

Ο άνθρωπος. Θα ήθελε. Να μείνει βασιλιάς ανθρωποφάγων.

Ξοδεύοντας δυνάμεις που κανείς δεν αγοράζει.

Θα ήθελε. Τώρα δεν θέλει.

Μια νυχτερίδα κέντησε το επερχόμενο ξημέρωμα.

Σε τούτο το δωμάτιο.

Μαχαίρια αρχαίων προγόνων σε λαιμό γερμένο.

Οιωνοσκόποι. Άνεμος διαταγμένος. Ιστορία βγαλμένη με τις
ρίζες.

Σε τούτο το δωμάτιο. Κηλίδα. Ερωτηματικό.

Μια χαραυγή.

Προσηλωμένος γύρεψα μια χαραυγή.

Ανέσυρα την πρώτη Αρχή. Την απαρχή. Το Νέο Στέρνο.

Έπειτα ο ενταφιασμός της νύχτας.

Βούλιαξε στο αιώνιο ξημέρωμα. Σαν παλιό τέρας
 που ρουφιέται επιτέλους στον βάλτο του.
 Ούτε ένα νεύμα. Μονάχα Αγία Νηνεμία.
 Άπλωσαν ολόγυρα έργα λευκής αγάπης.
 Υψώθηκαν στο διάφανο στερέωμα.
 Έφτασαν κι ενώθηκαν. Απ' άκρη σ' άκρη.
 Εκεί. Σαν τεντωμένη νόηση. Σαν θόλος. Μια χαραυγή.
 Γύρεψα μια χαραυγή.
 Η κακοφορμισμένη πληγή πρέπει να καθαρίζει.
 Τα κατ'άλοιπα πρέπει να αφαιρούνται.
 Καμία αστοχία δεν θα ταραξεί τους αιώνες.
 Καθάρεις αποφάσεις στυλώνουν τα παλιά ερείπια.
 Αρχαία δάση βαδίζουν εναντίον μας.
 Μέσα στις νύχτες το μυαλό γεννάει μελανιές.
 Πάνω στα λευκά φτερά σταλάζουν μιανές κηλίδες.
 Κι ο αγέρας τρελαίνει τους ανθρώπους.
 Βρωμίζει ο κόσμος από το μυαλό των ανθρώπων,
 από τα δόντια των σκύλων, από τα σάλια των ίσκιων.
 Το μεγάλο πρωινό διακυβεύεται.
 Μια χαραυγή θεριεμένη σε τούτα τα δωμάτια.
 Γυρέψαμε μια χαραυγή.
 Μια χαραυγή χαρακιά σε πλάκες λίθινες.
 Τότε που τα ποντίκια σηκώνονταν να γίνουν άνθρωποι.
 Τότε που τα δέντρα έπαψαν να ανασαίνουν τη μαύρη γαλήνη
 των πεθαμένων.
 Τότε που τα μάτια έπαψαν να ατενίζουν θάνατο κι έμαθαν
 να κοιτάζουν ίσια.
 Μια χαραυγή απόξεση. Αυτό.
 Μια χαραυγή απόξεση.
 Γύρεψα μια χαραυγή. Ζήτησα μια χαραυγή. Εδώ. Τώρα.

Μια χαραυγή απόξεση. Είμαστε. Δίχως αμφιβολία.

Είμαστε. Κάθε λαχάνιασμα θα σβήσει. Είμαστε.

Κάθε χροτάλισμα. Κάθε θρυψάλιασμα. Είμαστε.

Κάθε σφύριγμα θα σβήσει. Είμαστε.

Κάθε τριγμός θα ξεχαστεί.

Είμαστε μέσα στη χαραυγή μας.

β20.

(Απόλυτο σκοτάδι. Ακούγονται μόνον τα λόγια των στρατιωτών.)

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Α: Χαραυγή.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Β: Χαραυγή.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Γ: Χαραυγή.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Α: Βαδίζουμε μέσα στη χαραυγή.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Β: Εκτυφλωτική.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Γ: Κατάφωτη.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Α: Ολόλαμπρη.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Β: Τόσο που πονάνε τα μάτια.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Γ: Τόσο που λιγοστεύει το βήμα.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Α: Βαδίζουμε μέσα στη χαραυγή.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Β: Με τα μαχαίρια στη ζώνη.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Γ: Βαδίζουμε.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Β: Θα ακούσουμε τη μουσική και θα πάμε.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Α: Θα το κάνουμε.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Β: Δεν είναι δύσκολο.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Α: Θα ακούσουμε τη μουσική και θα πάμε.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Γ: Είναι μια κάθετη τομή στο στήθος.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Α: Και μια οριζόντια.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Β: Δεν θα αντισταθεί.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Γ: Γιατί να αντισταθεί.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Α: Μια κάθετη τομή και μια οριζόντια.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Β: Ένα ανάποδο Ταυ.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Γ: Μετά κάποιος θα βάλει το χέρι του και θα
τραβήξει.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Α: Κληρώθηκα εγώ.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Β: Εσύ.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Γ: Εσύ.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Α: Μια κίνηση είναι.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Γ: Μια κίνηση.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Α: Και η καρδιά θα ξεριζωθεί.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Β: Θα ξεριζωθεί.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Γ: Χαραυγή.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Α: Βαδίζουμε μέσα στη χαραυγή.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Β: Είμαστε δυο βήματα απ' την αποστολή μας.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Γ: Εκτελούμε την αποστολή μας.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Β: Εκτελούμε.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Α: Αποστολή.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Γ: Χρέος.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Α: Παράγγελμα.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Β: Είμαστε κοντά.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Γ: Από 'δω.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Β: Στροφή.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Γ: Ακούγεται ο ξένος ήχος.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Α: Θαρρείς κι ακούγεται.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Β: Αναστροφή.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Γ: Βαδίζουμε μέσα στη χαρηνγή.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Α: Είμαστε κοντά.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Γ: Είμαστε εδώ.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Β: Μυρίζει.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Γ: Κοιτάζει.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Α: Περιμένει.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Γ: Δείχνει να μην σαλεύει.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Β: Δεν σαλεύει.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Α: Δεν θα σαλέψει.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Β: Σαν πρόβατο.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Γ: Είναι εύκολο.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Α: Μια κάθετη τομή.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Γ: Μια τομή.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Β: Ευθεία.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Α: Ευθεία.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Β: Εύκολο.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Α: Εύκολο.

(Παύση. Καθώς η καρδιά ξεριζώνεται εμφανίζεται στο σκοτάδι ένα ολοκόκκινο φως. Σαν πυρωμένο κάρβουνο.)

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Γ: Τόσο εύκολο.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Α: Παράξενο.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Β: Είναι πολύ παράξενο.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Γ: Γλιστράει.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Α: Λερώνει.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Β: Έτσι είναι η σάρκα.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Γ: Έτσι είναι η καρδιά.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Α: Καίει.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Β: Ναι, καίει τόσο πολύ.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Γ: Σαν πυρωμένο κάρβουνο.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Β: Η καρδιά του ξένου.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Α: Στον Βασιλιά.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Β: Η καρδιά στον Βασιλιά.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Γ: Κάναμε το χρέος μας.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Β: Τα μαχαίρια στη θέση τους.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Γ: Στροφή.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Α: Ο κόσμος δεν κινδυνεύει.

ΑΠΟΨΕΣΗ ή η παγωμένη ΚΑρδιά των ευτυχισμένων ανθρώπων

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Γ: Ο κόσμος...

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Β: Ο κόσμος γίνεταί.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Α: Υπάρχει.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Β: Ο κόσμος διαιωνίζεται.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Γ: Ο κόσμος...

ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ Α & Β: ... Ο κόσμος διαιωνίζεται
μέσα στη χαραυγή...

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ Γ: ...ο κόσμος καθαίρει.

(Τέλος. Μέσα στο σκοτάδι. Ή, αν αυτό επιλεχθεί, να ανάψει ένα
έντονο φως χειρουργείου και να φωτίσει την αδειανή σκηνή.)

~

